

1 / 2 0 1 3

Kirkkomme Lähetys

Vår kyrkas mission

teema

Maahan- muuttaja

Kansankirkosta
kansojen kirkoksi

TILAUKSET JA
OSOITTEEN-
MUUTOKSET
Puhelin: 020 754 2333
Faksi: 020 754 2342
Sähköposti:
tilauspalvelut@kotimaa.fi
Kustannus-Osakeyhtiö
Kotimaa,
Osoterokisteri,
PL 137, 00201 Helsinki

JULKAISIJA
Kirkon lähetystyön keskus
PL 185
00161 Helsinki
Puhelin 09 18021
Faksi 09 1802 436
sakasti.evl.fi > Tutkimukset
ja julkaisut > Lehdet

PÄÄTOIMITTAJA
Risto Jukko

TOIMITUSSIHTEERI
Danielle Miettinen
danielle.miettinen@
kolumbus.fi

TOIMITUS
Ville Auvinen
Kari Eskelinen
Paula Laajalahti
Maija Sankari
Juhana Sihvo
Johanna Södö
Timo Vasko
Vuokko Vänskä

TAITTO JA KUVAN-
KÄSITTELY
Kustannus-Osakeyhtiö
Kotimaa
KUSTANTAJA
Kustannus-Osakeyhtiö
Kotimaa

PAINOS
6000 kpl

LEHTI ILMESTYY
kaksi kertaa vuodessa.
Seuraava numero ilmestyy
marraskuussa 2013.

Lehti lähetetään seurakun-
tiin, lähetyslaitteille, kir-
kon virassa oleville papeille,
lehtoreille ja uskonnonopet-
tajille. Tämän lisäksi ryhmä-
postituksena esimerkiksi
seuraaville tilaajaryhmille:
kirkon lähetysjärjestöt, hiip-
pakuntien tuomiokapitulit ja
lähetystoimistot.

ISSN 0789-5135

Kansikuva:
Angelina Arial juhli pääsiäistä
sudanilaisten pääsiäisjuhlassa
Kuopiossa viime vuonna.
Kuvaaja: Juha Määttä

Kirkkomme Lähetys 1/2013

Maahanmuuttaja

Maahanmuuttajat ovat tämän leh-
den teema. Miten Suomi on onnistu-
nut kotouttamisessa? Millaista maa-
hanmuuttajatyötä tehdään Itä-Helsin-
gissä, jonka seurakuntien alueella asuu
eniten ulkomaalaisia?

Piispa **Seppo Häkkinen** toi-
voo kansankirkon muuttuvan
kansojen kirkoksi. Professori
Jaana Hallamaa selittää, miten
syntyä ajatus kaikkia ihmisiä tasa-
arvoisesti koskevista ihmisoikeuksista.

Kazakstanista Kokkolaan muutta-
nut **Natalia Haponen** kertoo, millaista on olla töissä seurakunnas-
sa. **Sivut 6–27.**

teema

Häpeämättömien kirkko

Eksegetiikan dosentti ja Espoon tuomiokapitulin hiippakuntadekaa-
ni **Kai Peltonen** haaveilee Raamattukolumnissaan kirkosta, jossa
evankeliumi ei hävetä. **Sivu 33.**

Uhriteologiaa monoteistien kesken

Kolmen monoteistisen uskonnon joh-
toahmoa kertoo uhrin merkitykses-
tä omassa uskonnossaan. Rabbi **Simon
Livson**, imaami **Anas Hajjar** ja pastori
Tomi Karttunen kävivät dialogia viime
syksynä Helsingissä. **Sivut 36–37.**

MIGRANTS

This issue of our journal *The Mis-
sion of Our Church* is concerned
with the theme of mission and mi-
grants. Migration has become a
crucial issue in our contemporary
mission work, since more than 9
per cent of all human beings are
now migrants.

Today's migrants are no long-
er far away, in Africa or Asia, but
also here, living in our neighbor-
hood. Many of them will stay, and

some will even find a job in the
Evangelical Lutheran Church of
Finland. Besides providing infor-
mation about migrants and their
situation in Finland and about the
ways in which local parishes en-
counter them, this issue includes
a theological reflection by Bishop
Seppo Häkkinen on a theology of
strangers (p. 16,) and a lecture by
Professor **Jaana Hallamaa** on hu-
man rights (p. 21).

Pakolaisen seuraajia

MATTEUKSEN evankeliumin 2. luku kuvaa Joosefin, Marian ja Jeesus-lapsen pakoa Egyptiin. Vasta Herodeksen kuoltua he pääsivät palaamaan Israeliin. Vainon ja sodan vuoksi pakeneminen ei valitettavasti ole vain historiaa, vaan se on hyvin yleistä nykyäänkin.

Maailmassa on käynnissä ennennäkemätön muuttoliike. Sodan, väkivalta, köyhyys, nälkä, kulutaudit, luonnonkatastrofit ja ilmaston lämpeneminen pakottavat ihmisiä siirtymään kotiseuduilleen, tilapäisesti tai pysyvästi.

JOKA KYMMENES ihminen maailmassa on maahanmuuttaja ja lähes puolet heistä on kristittyjä. Suomen noin 175 000 maahanmuuttajasta kristittyjä on kaksi kolmesta. Tämä synnyttää kirkolle haasteita. Luoksemme tulee hyvin erilaisia kristittyjä veljiä ja sisaria, mutta myös muiden uskontojen edustajia.

Heitä kaikkia yhdistää siirtyminen vieraisiin oloihin ja vieraaseen kulttuuriin. Heidän perustarpeensa ovat samat: toimeentulo, turvallisuus, läheisyys ja yhteisöllisyys. Myös tästä syystä me tarvitsemme kirkossa kipeästi vieraanvaraisuutta ja vieraanvaraisuuden teologiaa. Piispa **Sepo Häkkinen** kirjoittaa aiheesta tämän lehden sivuilla 16–18.

SANOESSANI "KIRKKO" tiedostan, että vastuu on helppo sysätä kasvottomalle instituutiolle. Mutta mitä jos asettaisimme kaikki peilin eteen ja kysyisimme itseltämme muutaman kysymyksen: Luenko Raamattua sellaisten silmälasien läpi, jotka korostavat Jeesuksen jumaluutta, mutta

Aarne Ormio

RISTO JUKKO

Dosentti, TT, kirkon lähetysshiiteeri

jättävät vähemmälle huomiolle naapurissani asuvan maahanmuuttajan? Kohtaanko hänessä Kristuksen, joka joutui pakenemaan Egyptiin?

Maahanmuuttajista ja pakolaisista huolehtiminen on uskomme syvyyden mittari. Suhtautumismme muualta tulleisiin voi paljastaa, kuinka armottomia me saatamme olla. Suhtautumismme voi myös ilmentää kristillistä lähimmäisenrakkautta, joka kohdistuu jokaiseen ihmiseen ilman erottelua.

Kirkon lähetystehtävä sulkee sisäänsä myös maahanmuuttajat ja pakolaiset. Pakolaisen osan kokenut Jeesus sanoo: "Te olette maailman valo. Ei kaupunki voi pysyä kätöksä, jos se on ylhäällä vuorella."

RISTO JUKKO

Kirkkomme Lähetys 50 vuotta sitten

LÄHETYSTYÖN SUURI NOUSUKAUSI protestanttisten kirkkojen piirissä tapahtui aikana, jolloin nämä kirkot olivat suuressa määrin sokeita sille, että kirkkoille kuuluu myös lähetystehtävä.

Niillä, jotka olivat kuuliaisia lähetykskäslylle, ei ollut mitään muuta tietä kuuliaisuutensa osoittamiseksi kuin perustaa erityisiä organisaatioita. Sillä tavalla "lähetys" tuli merkitsemään jotakin muuta kuin "kirkko". - - - Historiallisissa olosuhteissa oli täysi peruste erityisten, kirkosta eril-

lään olevien lähetysorganisaatioiden luomiseen. Paljon vähemmän perustetta oli sille, että sama kaksijakoisuus jatkui lähetyskenttien kristittyjen keskuudessa. Ei ole mitään todisteita siitä, että Paavali olisi perustanut niille alueille, missä hän toimi, kaksi erillistä organisaatiota, joista toinen olisi ollut "Antiokian lähetysseura", toinen taas "kirkko".

Kirkkomme Lähetys lokakuussa 1963. Lainaus Leslie Newbiginin teoksesta "One Body, One Gospel, One World".

Lähetysteologi Timo Vaskon innostus on tarttuvaa. Vieressä oikealla Kirkon lähetystyön keskuksen toimistosihteeri Katriina Kokko.

Lähtökahvien aika

Timo Vasko jää huhtikuun alussa eläkkeelle kirkon lähetysteologin virasta. Rakkaus lähetystyöhön inspiroi häntä edelleen. Tulevaisuudessa aikaa riittää missiologian opettamiseen yliopistolla.

27-VUOTIAANA seurakuntapappina Timo Vasko kysyi itseltään kysymyksen: ”Miten käytän ne 18250 päivää, jotka minulla on, jos elän 77-vuotiaaksi?” Hän päätti keskittyä lähetystyöhön ja Jumalan valtakunnan edistämiseen.

Huhtikuun alussa kirkon lähetysteologin virasta eläkkeelle jäävä teologian tohtori Timo Vasko on pysynyt uskollisena tavoitteelleen. Kun päätyö päättyy, hän jatkaa Helsingin yliopistossa missiologian dosenttina.

Vasko aloittaa työpäivänsä rukouksella ja lukemalla kappaleen Vanhaa ja Uutta testamenttia.

– Jumala puhuttelee ja näyttää suuntaa. Joka

päivälle on uusi eväs. Kun on oikein kiire, Jumala muistuttaa, että työ on hänen.

Vasko lukee jakeen Roomalaiskirjeen yhdeksännestä luvusta: ”Ratkaisevaa ei siis ole, mitä ihminen tahtoo tai ehtii, vaan se, että Jumala armahtaa.”

Minttuteellä Jerikossa

Helsingin Katajanokalla sijaitsevan työhuoneen ikkunasta aukeaa raikas merinäkymä. Myös työsään Vasko on kulkenut avarissa maisemissa.

– Teologian opiskelijana kävin Jerikon arkeologisilla kaivauksilla. Vanha muslimimies keitti minttuteetä puron varrella ja kutsui minut seu-

Aarne Ormio

”Jokaisen sukupolven täytyy ottaa vastuu lähetystyöstä sanoin ja teoin.”

raansa. Muistan aina, kuinka me istuimme hörppimässä yhdessä teetä. Juutalaiset ja muslimit ovat olleet minulle läheisiä siitä lähtien.

Vaskon erityisen kiinnostuksen kohteita on kolme: yliopistomaailma ja tutkimus, seurakunta ja kirkko sekä lähetystyö.

– Usko ja tiede ovat rinnakkain tässä suuressa kokonaisuudessa, en koe ristiriitaa niiden välillä.

Vuonna 1977 Vasko polvistui vaimonsa Aulikin kanssa alttarille Helsingin lähetyskongressissa ja ilmaisi halunsa olla käytettävissä. Suomen Lähetysseura lähetti hänet Saksaan vuosiksi 1978–1984.

Hän palveli Baijerissa maakirkon pappina.

– Kävin kaikki Baijerin synagogat läpi ja selvitin lähetystyön tilannetta ja tarvetta: kuinka maallistunut Eurooppa on ja mitä kuuluu juutalaisille ja muslimeille.

Jesajaa juutalaisten kanssa

Vaskot solmivat ystävyys-suhteita paikallisiin juutalaisiin ja lukivat heidän kanssaan Vanhaa testamenttia.

– Oli mielenkiintoista lukea yhdessä Jesajan kirjan lukua 53, joka kertoo Jeesuksen ristiinnaulitsemisesta. Myös Talmudissa on kerrottu tempelin esiripun repeämisestä. Nämä kaikki olivat ihmetyksen aiheita juutalaisille.

Vasko teki vuonna 1985 saksankielisen väitöskirjan juutalaisten ja kristittyjen dialogista. Dosenttiväitöskirjan aiheena oli ilmoituksen teologia, luominen ja Jumalan valtakunta. Ahkeralta

mieheltä on syntynyt kymmenisen kirjaa ja satoja artikkeleita.

Vuosina 1984–87 Timo Vasko toimi Helsingin hiippakunnan lähetyssehteerinä. Hän valmisteli muun muassa evankelista **Billy Grahamin** vierailua Suomeen yhdessä piispa **Samuel Lehtosen** kanssa.

Vuonna 1987 Vasko kutsuttiin Kirkon lähetystyön keskuksen lähetysteologin virkaan. Välillä hän piipahti Helsingin yliopistossa dogmatiikan assistenttina. Yhdessä professori **Miikka Ruokasen** kanssa hän edisti missiologian opetusta ja puhui alan oppituolin perustamisen puolesta. Missiologian oppituolia ei ole perustettu vielä kään.

Vasko on toiminut pitkään myös *Lähetysteologisen Aikakauskirjan* päätoimittajana sekä kirkon islam ja juutalaisuus -työryhmissä.

Jokaisen sukupolven vastuu

Timo Vasko on seurannut lähetystyön muutosta kymmenien vuosien ajan.

– Vuoden 1910 Edinburghin lähetyskonferenssi pidettiin siirtomaavallan aikana. Silloin lähetystyö suuntautui pohjoisesta etelään ja itään. Vuonna 2010 Edinburghissa ja Kapkaupungissa pidettyjen maailmanlähetyksen konferenssien aikana tilanne oli aivan toinen. Lähetystyö tapahtuu nyt kaikkialta kaikkialle.

Vasko muistuttaa, että maailmassa on alueita, joissa evankeliumia ei ole julistettu vielä lainkaan. Siksi tarvitaan myös pioneirilähetystyötä.

– Jokaisen sukupolven täytyy ottaa vastuu lähetystyöstä sanoin ja teoin.

Timo Vasko haluaa eläkkeelläkin edistää kristittyjen yhteyttä lähetystyössä.

– Jokaisella järjestöllä on omasta historiastaan nouseva kutsumuksensa ja se on hyvä. Mutta meidän ei pidä taistella keskenämme. Pääasi-an on pysyttävä pääasiana.

VUOKKO VÄNSKÄ

Lehden ilmestyessä Timo Vasko on vuosilomalla, jonka jälkeen hän siirtyy eläkkeelle 1.4. Kirkon lähetystyön keskuksen lähetysteologin viran täyttöä valmisteleva prosessi on käynnissä. Kirkon ulkoasiain osasto valmistelee parhaillaan viran uutta toimenkuvaa.

Itä-Helsingissä osataan

Itäkeskuksen Tallinnanaukio on yksi Suomen monikulttuurisimmista paikoista.

Itä-Helsingin kaduilla liikkuu huomiota herättävän paljon ulkomaalaistaustaista väkeä. Miten seurakunnat tekevät maahanmuuttajatyötä täällä, missä sen tarve on Suomen suurin?

MAAHANMUUTTAJATYÖ aloitettiin Itä-Helsingin seurakunnissa 1980-luvulla. Silloin Suomeen saapuivat ensimmäiset pakolaiset muun muassa Vietnamista. Seuraavalla vuosikymmenellä vilkastunut Inkeriläisten paluumuutto lisäsi maa-

hanmuuttajatyön tarvetta entisestään. Samaan aikaan Somalian sisällissota toi joukoittain somaleja Itä-Helsinkiin.

Seurakunnassa avuntarvitsijan kohtaa yleensä ensimmäisenä diakoniatyöntekijä. Esimerkik-

ja opetellaan

si Vuosaaren seurakunnan diakoniatyö ryhtyi järjestämään Helsingin kaupungin sosiaaliviraston kanssa maahanmuuttajille asukasiloja ja naisten ruoanlaittopiirejä. Yhteistyötä tehtiin myös hiippakunnan ja Suomen Lähetysseuran kanssa. Vuosaaressa käynnistettiin vuoropuhelutilaisuudet muslimien kanssa. Nykyisin dialogitapaamisia ohjaa Kirkkohallituksen ulkoasiainosasto.

Silloisen Mellunkylän, nykyisen Mikaelin seurakunnan ensimmäisenä monikulttuurityö-

hön erikoistuneena diakoniatyöntekijänä aloitti vuonna 1997 **Tarja Korpaeus-Hellsten**.

Mellunkylässä perustettiin tuohon aikaan kotouttamistyön viranomaisverkostoja, joissa oli mukana muun muassa terveydenhuollon ja päivähoidon edustajia. Työ aloitettiin pakolaisnaisten parissa.

– Aluksi oli arkuutta kutsua seurakuntaa mukaan, koska maahanmuuttajat eivät välttämät-

”Arabiankielisistä maahanmuuttajista suuri osa on kristittyjä.”

tä olleet kristittyjä. Nyt näyttää siltä, että kirkkomme ja muutkin uskonnolliset yhteisöt ovat lunastaneet paikkansa kotouttavana tahona. Niiden merkitys ihmisen hyvinvoinnille tunnustetaan, Korpaeus-Hellsten arvioi.

Nykyisin hän toimii Helsingin seurakuntayhtymän kansainvälisen työn sihteerinä.

Leiri kotouttaa

Vartiokylän rovastikunta järjestää kesäisin suosittuja monikulttuurisia perheleirejä.

– Leirit kokoavat yhteen laajan kansallisuuksien kirjon. Leireillä on saavutettu mahtavia yhteyden kokemuksia. Osallistujat saavat toisistaan vertaistukea ja ystäviä, diakoni **Kaarina Kauppi-la** Vuosaaren seurakunnasta kertoo.

– Eräskin osallistuja huokaisi, että leiri oli parasta, mitä hänelle on tapahtunut seitsemään vuoteen, jotka hän on Suomessa asunut.

Inkerinsuomalaisilla on Itä-Helsingissä vilkasta toimintaa. Mikaelin ja Vuosaaren seurakuntien raamattu- ja keskustelupiirit toimivat viikoittain. Kaksi kertaa vuodessa pidettävät juhlat koostuvat paikalle 100–120 henkilöä eri puolilta pääkaupunkiseutua.

Kaikkissa Helsingin seurakunnissa on monikulttuurisen työn yhteyshenkilö, joka on useimmiten diakoniatyöntekijä. Myös muihin paikallisiin toimijoihin pidetään yhteyttä. Esimerkiksi Herttoniemessä yhteistyökumppanina on Somali-liitto.

Äidinkieli on uskon kieli

Seurakunnat toivottavat maahanmuuttajat tervehdettäväksi myös heidän omilla äidinkiellillään. Vieraskielistä työtä on ollut Helsingissä jo parikymmentä vuotta. Jumalanpalvelus äidinkiellä suojalle pienen lepo hetken kaikesta vieraasta.

Koko Helsinkiä palvelevat venäjänkielinen ja arabiankielinen seurakuntatyö on organisoitu Itä-Helsinkiin, venäjänkielinen Mikaelin seurakunnan yhteyteen ja arabiankielinen Herttoniemen seurakuntaan. Vironkielinen ja kiinankielinen työ tapahtuvat Kallion seurakunnan siipien suojissa.

Elia Jaakola

Pojat peuhaavat monikulttuurisella perheleirillä Vuosaarella.

Elia Jaakola

Monikulttuurisuusprojektin työntekijä Daniela Saba (vas.) pitää Herttoniemenrannassa pyhäkoulua arabiankielisen messun aikana. Piirtämisseurana Liliana, 10.

Nämä työmuodot tukevat oman äidinkielen, kulttuurin ja identiteetin säilymistä sekä kotoutumista.

Venäjänkielinen seurakuntatyö järjestää säännöllisesti messuja sekä raamattupiirejä ja nuortetiltoja Kontulan ja Mellunmäen lisäksi Vuosaarella ja keskustassa.

– Järjestämme säännöllisesti myös aikuisriippikouluja ja isoskoulutusta, pastori **Vladimir Blaginin** kertoo.

Venäjänkielellä ilmestyy oma lehti, joka postitetaan yli 700 kotiin.

Blagininin mukaan suurin haaste on ihmisten tavoittaminen.

– Puskaradio on tärkein kanavamme. Toisaalta maallistuminen on hyvin yleistä venäläisten keskuudessa. Heidän elämänsä suuntautuu työhön ja perheeseen. Hengelliset kysymykset eivät ole paljon esillä.

Pastori on monitoimiauttaja

Herttoniemenrannassa toimitetaan joka sunnuntai arabiankielinen messu.

Ella Jaakola

Kongolaissyntyinen Blandine Nsompala painoi kuvioita tyynyliinaan monikulttuurisella perheleirillä viime kesänä.

”Maahanmuuttajat eivät löydä kirkkoa. Se ei näy suomalaisessa arjessa.”

– Vaikka suomea taidankin, on tärkeää, että messu on omalla äidinkielellä. Sillä tavalla koen olevani enemmän turvassa, palestiinalaissyntyinen, Suomessa pitkään asunut **Michael Fakeh** sanoo.

Arabiankielisen työn pastorin **Ramez Ansa-ran** mukaan toiminnassa on mukana noin 160 henkilöä eri puolilta pääkaupunkiseutua. Messujen lisäksi järjestetään esimerkiksi ihmisoikeus- ja rukousiltoja.

Arabiankielisistä maahanmuuttajista suuri osa on kristittyjä. Herttoniemenrantaan kokoon-tuneet seurakuntalaiset kertovat käyvänsä myös katolisissa ja ortodoksisissa messuissa. Kirkko-kuntien raja-aidat eivät ole heille korkeita.

– Seurakuntamme ovet ovat auki kaikille,

Joka kuudes vieraskielinen

Itä-Helsingissä asuu kaikkiaan 150 000 ihmistä. Heistä 24 000 puhuu äidinkiele-nään muuta kieltä kuin suomea tai ruot-sia. He ovat lähtöisin etenkin Venäjältä, Virosta ja Somaliasta.

Lähes kolmannes Helsingin ulkomaa-laistaustaisista asuu Mellunkylän ja Vuo-saaren alueilla. Erityisen paljon heitä on Kivikossa ja Meri-Rastilassa. Ulkomaalais-taustaiseksi lasketaan henkilö, joka on ul-komaan kansalainen tai ulkomailla synty-nyt Suomen kansalainen.

Vartiokylän rovastikunta koostuu vii-destä suomenkielisestä evankelis-lute-rilaisesta seurakunnasta. Ne ovat Hert-toniemi, Mikael, Roihuvuori, Vartiokylä ja Vuosaari. Vartiokylän rovastikuntaan kuuluu yhteensä 86 000 jäsentä.

Julka Granström

Helsingin Mikaelin seurakunnan Mikkelinpäivän messua vietettiin viime syksynä ekumeenisessa hengessä. Mukaan oli kutsuttu Mellunkylän alueelta myös helluntaiseurakunnan sekä kansainvälisen ja ortodoksisen seurakunnan väkeä.

myös muslimeille. Ei ole meidän tehtävämme kääntää, vaan se on Jumalan tehtävä.

Ansara kertoo, että 70 prosenttia hänen työstään on ihmisten auttamista. Pastorin puoleen kääntytään, kun tarvitaan tietoa koulutuksesta tai työpaikasta tai apua viranomaisten kanssa asiointiin. Seurakuntalaisetkin auttavat toisiaan esimerkiksi toimimalla tulkkeina.

Vuosaaren seurakunnan tiloissa kokoontuu lisäksi korealainen Church of Nazarene sekä Si-on-seurakunta, joka kokoaa lähinnä Angolasta ja Kongosta muuttaneita.

Helsingin seurakuntayhtymä tukee myös Anglikaanisen kirkon ja Helsingin kansainvälisen seurakunnan (IEC) englanninkielistä toimintaa.

Valmis muuttumaan?

Maahanmuuttajatyö käynnistyi Itä-Helsingissä diakonian piirissä. Nykyisin seurakunnissa pyritään siihen, että monikulttuurinen työote le-

**”On tärkeää,
että pääsen messuun
omalla äidinkielelläni.
Sillä tavalla koen olevani
enemmän turvassa.”**

viäisi kaikkiin työmuotoihin. Maahanmuuttajia kutsutaan mukaan kotiseurakuntaan kaikille avoimeen toimintaan, messuihin ja viikkotoimintaan. Integroituminen on kuitenkin suuri haaste.

– Miten saamme maahanmuuttajat kokemaan itsensä tervetulleiksi toimintaan ja miten tavoitamme heidät? Sekä toimintaa että tiedotusta on kehitettävä, Kaarina Kauppila pohtii.

Vartiokylän rovastikunnassa kehitetään parhaillaan uusia toimintamalleja varhaisnuorisotyöhön ja etsitään kaikille työntekijöille eväitä maahanmuuttajien kanssa toimimiseen.

Projektityöntekijä **Daniela Saba** kertoo, että varhaisnuorisotyössä raja-aitoja ei näy: esimerkiksi Vuosaaren seurakunnan kaikille avoimessa junnukahvilassa käy paljon somalinnuoria ja muita ulkomaalaistaustaisia.

Saba on ryhmyttänyt koululuokkia ja pohtinut yhdessä kerhonohjaajien kanssa erilaisuu-

den kohtaamiseen liittyviä ennakkoluuloja ja asenteita. Tarkoituksena on opettaa lapsille joko-
kaisen ainutlaatuisuutta ja erilaisuuden merki-
tystä.

– Tietoa ja asennekasvatusta tarvitaan, jotta
niin työntekijät kuin seurakuntalaisetkin oppisi-
vat ymmärtämään erilaisista taustoista tulevia
ihmisiä ja myös arvostaisivat erilaisuutta.

Suuri osa maahanmuuttajista on kristittyjä,
mutta evankelis-luterilaisuus on monelle vie-
rasta. Yksi haaste on, että maahanmuuttajat ei-
vät löydä kirkkoa: se ei näy suomalaisessa ar-
jessa.

– Seurakunnassa jo toimivia maahanmuutta-
jia tulee rohkaista luottamustehtäviin ja muu-
tenkin ottamaan vastuuta seurakunnassa, Kor-
paeus-Hellsten korostaa.

Myös ihmisoikeuksiin ja niiden toteutumi-
seen liittyvät kysymykset ovat osa monikulttuu-
rista työtä.

– Muun muassa turvapaikkaa hakevat kai-
paavat usein seurakunnan tukea. Tämä saattaa
tarkoittaa yhteydenottoa viranomaisiin heidän
kanssaan tai heidän puolestaan. Seurakunnalla
on yhteisönä tässäkin mahdollisuus toteuttaa lä-
himmäisyyttä, olla kärsivän ja apua tarvitsevan
rinnalla, Korpaeus-Hellsten muistuttaa.

EILA JAAKOLA

*Kirjoittaja on Vartiokylän
rovastikunnan diakoniatiedottaja.*

Kirjoitusta varten on haastateltu Herttoniemen seurakun-
nan diakonissa Heli Mattilaa sekä Vuosaaren seurakunnan
pastoreita Marketta Antolaa ja Tiina Ahosta.

Kirkon kansainvälisen työn erityiskoulutus kotimaan henkilöstölle (25 op)

Kirkon missio – minun tehtäväni (5 op)

Osallistuja

-syventää ja avartaa ymmärrystään missionaarisesta
kirkosta ja omasta roolistaan siinä
-vahvistaa omassa työssään tarvittavia valmiuksia
yhteistyöhön ja vuorovaikutukseen toisten kanssa
-tunnistaa kontekstin merkityksen kirkon missiolle
ja työntekijän omalle työlle

Lähijaksot: 10.-12.9.2013 ja 11.-13.11.2013 Päivä-
kumpu, Orivesi

Tiedustelut: Kirsti Sirviö, kirsti.sirvio@evl.fi,
puh. 050 584 68 58, Kirkon lähetystyön keskus

Muuttuva uskonnollisuus ja uskontojen kohtaaminen (5 op) Oulu

Osallistuja

-vahvistaa missionaarisesta osaamistaan muuttu-
neessa suomalaisessa uskonnollisessa tilanteessa
ja saa valmiuksia ulospäin suuntautuvaan vuoro-
vaikutukseensa
-kehittää uskontoteologista osaamistaan
-kehittää uskontodialogisia valmiuksiaan.

Lähijaksot: 19.-21.11.13 Oulu
(toinen jakso 4.-6.2.14 Oulu)

Ilmoittautuminen ja tiedustelut: 30.9.2013
mennessä oulu.sls@mission.fi tai Marja
Kopperoiselle, marja.kopperoinen@mission.fi,
puh. 0400 227 381

Ilmoittautuminen ja hintatiedot
sähköisessä koulutuskalenterissa
sakasti.evl.fi

sakasti.evl.fi/koulutus
koulutuskeskus@evl.fi
puh. 040 1425 176
Järvenpääntie 640 S
04400 Järvenpää

KIRKON KOULUTUSKESKUS⁺

Haussa 60 000 työpaikkaa

Suomessa elää 267 000 maahanmuuttajaa. Heistä noin 60 000 on työttömiä työnhakijoita. Työllistyminen on korkeasta koulutustasosta huolimatta vaikeaa.

SUOMESSA MAAHANMUUTTAJIA on noin 267 000 eli 3,4 prosenttia koko väestöstä. Maahanmuuttajalla tarkoitetaan ulkomailla syntynyttä henkilöä, joka asuu pysyvästi Suomessa.

Monet maineikkaat yritykset kuten Enso-Gutzeit, Stockmann, Fazer, Finlayson ja Fiskars ovat maahanmuuttajien tai heidän jälkeläistensä perustamia.

Itsenäisen Suomen ensimmäiset maahanmuuttajat saapuivat lähinnä Venäjältä. Monet heistä olivat pietarinsuomalaisia, inkeriläisiä tai itäkarjalaisia. Vuosina 1917–1939 Suomeen haikutui arviolta 44 000 pakolaista.

Järjestelmällinen maahanmuutto Suomeen alkoi vasta 1970-luvulla chileläisten pakolaisten saapuessa maahan. Toisessa pakolaisaallossa 1980-luvulla maahanmuuttajat olivat pääosin vietnamilaisia. Somalialaiset, serbit, albaanit ja Bosnian muslimit saapuivat 1990-luvulla.

Euroopan yhdentymisen myötä Suomen maahanmuuttopolitiikka muuttui vapaammaksi ja on lisännyt työvoiman liikkuvuutta muun muassa rakennusalalla.

Töihin ja opiskelemaan

Suomeen muutetaan nykyään eniten opiskelemaan, töihin tai perhesyistä. Turvapaikanhakijoiden lukumäärä on viime vuosina vähentynyt.

Suurin muuttava kansalaisuusryhmä on venäläiset. Virolaiset ja venäläiset muodostavat yhdessä kolmasosan ulkomaiden kansalaisista. Seuraavaksi eniten maassamme asuu ruotsalaisia, somalialaisia ja kiinalaisia.

Ulkomaiden kansalaisten lukumäärä on kasvanut melko tasaisesti kuluneen kahdenkymmenen vuoden aikana. Heidän lukumääränsä on neliinkertaistunut kymmenessä vuodessa.

Maahanmuutto kasvattaa tasaisesti Suomen väkilukua. Viime vuosina maasta on lähtenyt vuosittain noin 12 000 henkeä. Muuttoliike lisää väestöä keskimäärin 15 000 henkilöllä vuodessa.

Lähes puolet ulkomaan kansalaisista asuu pääkaupunkiseudulla. Helsingin, Vantaan ja Espoon asukasluvuihin ulkomaalaisten määrä on keskimäärin kahdeksan prosenttia. Muita maahanmuuttajien suosimia paikkakuntia ovat Vaasa, Turku ja Kotka. Maahanmuuttajia on vähiten Lapissa ja Itä-Suomessa.

Joka viides työtön

Kansainvälistyminen luo haasteita sekä maahanmuuttajalle että yhteiskunnalle. Monella maahanmuuttajalla on keskiasteen tai ylemmän perusasteen koulutus. Silti työn saaminen on vaikeaa. Korkeasti koulutettujen maahanmuuttajien osuus työttömistä maahanmuuttajista on suhteellisen korkea.

Koko väestöstä työttöminä oli vuoden 2012 lopussa hiukan yli seitsemän prosenttia. Ulkomaalaisten työttömyysaste oli huomattavasti korkeampi. Heistä joka viides oli vailla työtä. Ulkomaalaisia työnhakijoita oli vuonna 2012 lähes 60 000.

Työllistymistä vaikeuttavat usein puutteellinen kielitaito tai vaikeus kartoittaa työnhakijan saamaa koulutusta. Ulkomaalainen tutkinto ei usein vastaa Suomen koulutusvaatimuksia.

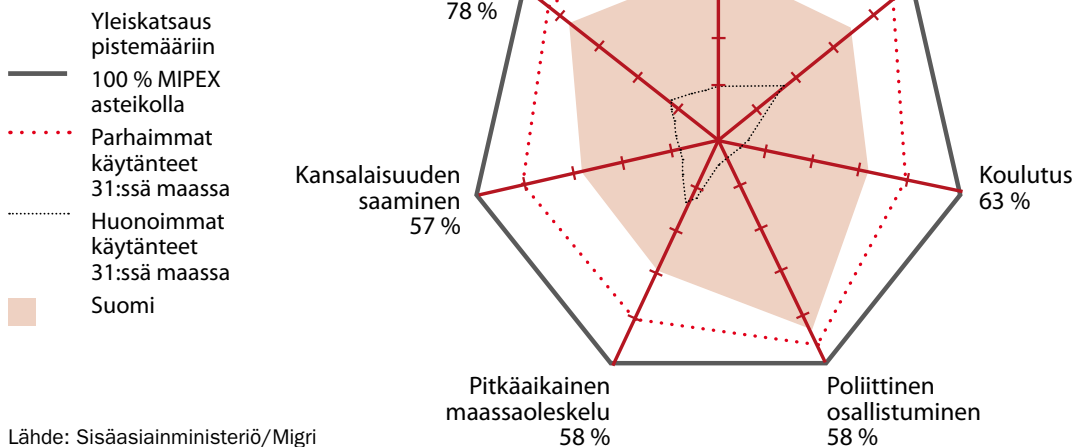
Valtio tukee ulkomaalaisten kotoutumista muun muassa kieli- ja peruskoulutuksen avulla. Tarkoituksena on luoda maahanmuuttajalle mahdollisimman nopeasti itsenäisen ja tasavertaisen kansalaisuuden vaatimat valmiudet.

Opetusministeriö pyrkii kehittämään Suomen koulutusjärjestelmää sellaiseksi, että se huomioi maahanmuuttajien erityistarpeet. Maahanmuuttajataustaisia oppilaita ja opiskelijoita on suomalaisissa kouluissa ja oppilaitoksissa tällä hetkellä noin 35 000.

Integraatiopolitiikka tasokasta

Maahanmuuttajien kotoutumiseen liittyvät toimenpiteet ovat onnistuneet Suomessa hyvin. Kansainvälinen vertailututkimus Migrant Integration Policy Index (MIPI) selvitti vuonna 2011

Kansainvälisen vertailututkimuksen arvio Suomen kotouttamispolitiikasta

integraatiopolitiikan tuloksellisuutta 31 maassa. Selvitykseen osallistuivat EU-maiden lisäksi Kanada, Norja Sveitsi ja Yhdysvallat.

Tutkimuksessa kiinnitettiin erityistä huomiota työelämään, perheiden yhdistämistä ja syrjintää koskeviin lakeihin. Vertailussa todettiin, että Suomi tarjoaa neljänneksi parhaat edellytykset kotoutumiselle.

Suomen integraatiopolitiikan vahvuuksia ovat koulutukseen pääsy, syrjinnän vastaiset toimenpiteet sekä maahanmuuttajien poliittiset osallistumismahdollisuudet. Haasteiksi todettiin Suomen kansalaisuuden saaminen ja pitkän oleskelu-ajan saamisen vaikeus.

JOHANNA SÖDÖ

Palkkiotoimisten ja vapaaehtoisten lähetysshiiteerien koulutus (3 op) - Lähetysshiiteereille ja muille asiasta kiinnostuneille

Lähijaksot: 30.8.-1.9., 18.-20.10., 15.-17.11.2013
Päiväkummun kurssikeskus, Päiväkummuntie 47, 35300 Orivesi

Ilmoittautuminen: Päiväkumpu, puh. 040 534 9507

Tiedustelut: Sakastin koulutuskalenteri - sivuilta
Kirsti Sirviö, kirsti.sirvio@evl.fi, puh. 050 584 6859
Kirsti Kosonen, kirsti.kosonen@mission.fi, puh. 040 759 1170

Osallistumismaksu (sis. täysihoidon):
105 euroa / kahden hengen huone omin liinavaattein
145 euroa / yhden hengen huone / lähijakso

Järjestäjät: Kirkon lähetystyön keskus, Hiippakunnat, Suomen Lähetysseura

Työllistä maahanmuuttaja!

Seurakunnilla ja kristillisillä järjestöillä on monia mahdollisuuksia edistää maahanmuuttajien työllistymistä ja toimia itse monikulttuurisina työnantajina.

- 1.** Rääätälöi aktiiviselle seurakuntalaiselle hänen osaamiseensa sopivia tehtäviä.
- 2.** Tarjoa työharjoittelupaikkoja.
- 3.** Kehitä työyhteisön monikulttuurisuustaitoja.
- 4.** Vie maahanmuuttajille tieto seurakunnan avoimista työpaikoista.
- 5.** Auta suomen kielen haasteissa ja työpaikan etsimisessä.
- 6.** Tarjoa toiminnan mahdollisuuksia seurakunnassa.
- 7.** Keskustele ja vaikuta asenneilmastoon.

Lisää vinkkejä: www.kirkkopalvelut.fi/yhdessä

Maahanmuuttajatyöntekijä Natalia Haposella (toinen oikealta) on Kokkolan seurakuntayhtymässä myös maahanmuuttajatyövereita. Sudanilainen Anoak Bathong (vas.) ja irakilainen Maryam Dankha Khanoo ovat olleet työharjoittelijoita. Unkarilainen urkuri János Gyülvézi toimii Lohtajan seurakunnan kanttorina.

Kazakstanista Kokkolaan

Lapsuutensa Kazakstanissa viettänyt Natalia Haponen työskentelee Kokkolan seurakuntayhtymässä maahanmuuttajatyössä. Värikäs elämänhistoria auttaa häntä tukemaan muita muualta muuttaneita.

NATALIA HAPONEN varttui virolaisen äidin ja puolalais-valkovenäläisen isän tyttärenä muslimienemistöisessä Pohjois-Kazakstanissa. Neuvostoliitossa kaikki uskonnot oli periaatteessa kielletty.

– Kristityt kokoontuivat sunnuntaisin salaa kodeissa. Seurakunnassa oli paljon saksalaisia ja lisäksi virolaisia ja muita pakkosiirrettyjä. Ei siellä kysytty, olitko luterilainen, baptisti, mennoniitta vai ortodoksi, koska kaikki elivät saman uhan alla, Haponen muistelee.

Hän sai ateistisessa maassa kristillisen kasvatuksen. Monikulttuurisuus aiheutti myös kasvukipuja.

– Kärsin siitä, etten ollut venäläinen, saksalainen, virolainen – en kukaan.

Natalia Haponen oli 15-vuotias, kun perhe muutti Viroon. Tradenomiksi opiskeltuaan hän työskenteli kaupallisella alalla. Hän avioitui inkeriläisen **Righart Haposen** kanssa ja heille syntyi kolme lasta. Vuonna 1991 Haposen muuttivat paluumuuttajina Suomeen.

Matkoja Aunukseen

Neuvostoliiton rajojen avauduttua Kokkolan rovastikunnan diakoniatyöntekijät, papit ja vapaaehtoiset alkoivat tehdä ahkerasti matkoja Aunukseen. Righart Haponen toimi näillä matkoilla tulkina. Rovastikunnan työntekijät tulivat Haposille tutuiksi.

Kokkolan kirkollinen kulttuuri oudoksutti Natalia Haposta. Ihmiset eivät tervehtineet eivätkä tuoneet lapsia kirkkoon. Onneksi oli aurinkoinen suntio, joka toivotti tervetulleeksi, ja pyhäkoulunopettaja, joka rohkaisi tuomaan vähän ääntäkin pitävät lapset kirkkoon edes puoleksi tunniksi.

– He saivat minut juurtumaan seurakuntaan.

Pian Natalia Haponen toimi jo avustajana pyhäkoulussa ja kielitaidon karttuessa myös ohjaajana. Kaupallisen täydennyskoulutuksen aloitettu-

aan hän sai työharjoittelupaikan seurakunnan diakoniatyössä.

Uranuurtaja

Syksyllä 1999 Kokkolan seurakuntayhtymä palkkasi Natalia Haposen maahanmuuttajatyöhön kokeiluluonteisesti. Pari vuotta myöhemmin virka vakinaistettiin. Työ rakennettiin tarpeista käsin, ilman valmista mallia. Työntekijän tueksi perustettiin työryhmä.

Lisää eväitä Natalia Haposelle ovat antaneet kirkkohallituksen monikulttuurisuuskoulutukset sekä diakonia- ja sosiaalityöntekijöille suunnatut täydennyskoulutukset.

– Kokkolan seurakuntayhtymä on hyvä työnantaja. Vastuulleni on uskottu koko työala.

Natalia Haposen asiakaskuntaa ovat maahanmuuttajat vauvasta vaariin. Kokkolassa asuu noin 56 kansallisuutta. Heidän joukossaan on paljon sudanilaisia, venäläisiä ja burmalaisia.

– Autan maahanmuuttajia sopeutumaan suomalaisen yhteiskuntaan ja seurakuntaelämään. Olen myös kulttuuritulkki ja sillanrakentaja.

Juurtuminen palkitsee

Maahanmuuttaja tarvitsee usein opastusta arjen perusasioissa. Työhön kuuluu myös paljon sielunhoitoa. Monilla on kipeitä kokemuksia ja ahdistusta, mutta ei ketään, kenen kanssa puhua.

– On palkitsevaa nähdä, että maahanmuuttaja löytää oman paikkansa ja ystäviä ja juurtuu. Koen työssäni Jumalan läsnäoloa ja johdatusta.

Siellä missä seurakunnalla ei vielä ole yhteyksiä maahanmuuttajiin, Natalia Haponen suosittelee pyytämään heitä vapaaehtoistehtäviin. Opiskelijoita voi ottaa työharjoitteluun. Lyhyt jakso antaa seurakunnan työntekijöille tarpeellista asennekasvatusta ja valmiuksia kohdata heitä.

Kokkolan seurakuntayhtymässä maahanmuuttajia työskentelee kanttoreina, siivoojina ja vahtimestareina. Harjoittelijoita on ollut lisäksi päiväkerhoissa, diakoniatyössä, Lähetyssopeassa ja maahanmuuttajatyössä. Joukossa on ollut myös huivi-päisiä muslimeja.

AUNE-INKERI BJÖRKSTRÖM

Kirjoittaja on Kokkolan seurakuntayhtymän viestintäpäällikkö.

Kansankirkosta tulee kansojen kirkko

Juha Määttä

Monikulttuurisessa yhteiskunnassa kansankirkko muuttuu kansojen kirkoksi, piispa Seppo Häkkinen kirjoittaa. Piispa toivoo, että olisimme maahanmuuttajille vieraanvarainen ja rohkeasti evankeliumia julistava koti.

UUDEN TESTAMENTIN aikana vieraanvaraisuus oli tärkeä yhteiskunnallinen käytäntö, jonka avulla rahattomat ihmiset voivat säilyä hengissä, matkustaa ja tulla autetuiksi.

Jeesus sanoo olevansa se outo ja koditon, jon-

ka vanhurskaat ihmiset ottivat luokseen (Matt. 25: 35, 43).

Vieraanvaraisuus ei merkitse sinisilmäisyyttä tai antautumista hyväksikäytettäväksi. Se tarkoittaa asennetta vieraita, muukalaisia ja maa-

Etiopialaissyntyinen Almaz Mangisto kantaa vastuuta maahanmuuttajatyössä Kuopiossa. Vierellä seurakunta-aktiivi Helmi Saarisalo.

”Kirkon universalisuus haastaa perinteisen kansankirkkoajattelun.”

kossanne asuvia siirtolaisia ikään kuin he olisivat heimolaisianne ja rakastakaa heitä kuin itseänne, sillä te olette itsekkin olleet muukalaisina Egyptissä. Minä olen Herra, teidän Jumalanne.”

Samaa rakennusta

Maahanmuuttajista kolme neljästä on kristittyjä. Lähes kaikki Suomen kirkot ovat saaneet heistä uusia jäseniä, vaikka vain pieni osa maahanmuuttajista on liittynyt uskonnolliseen yhteisöön. Miten meidän tulisi kohdata nämä sisaret ja veljet?

Apostoli Paavali antaa vastauksen: ”Te ette siis enää ole vieraita ja muukalaisia, vaan kuulutte Jumalan perheeseen, samaan kansaan kuin pyhät. Te olette kiviä siinä rakennuksessa, jonka perustuksena ovat apostolit ja profeetat ja jonka kulmakivenä on itse Kristus Jeesus. Hän liittää koko rakennuksen yhteen niin että se kasvaa Herran pyhäksi temppeliksi, ja hän liittää teidätkin Hengellään rakennuskivinä Jumalan asumukseen.” (Ef. 2:19-22)

Kirkko on olemukseltaan globaali, maailmanlaaja yhteisö. Itse asiassa se on vielä tätäkin laajempi, ajan ja paikan rajat ylittävä yhteisö. Se on ”yksi, pyhä, yhteinen (katolinen) ja apostolinen”. Sen kulmakivenä on Jeesus ja perustuksena apostolit ja profeetat. Tämä kirkon universalisuus haastaa perinteisen kansankirkkoajattelun.

Koska kirkko on globaali, se on myös avoin kulttuurista riippumatta. Jumalan perheessä ei ole vieraita tai muukalaisia. Seurakunta on koti, johon Jumalan perheväki kokoontuu. Parhaimmillaan maahanmuuttajat auttavat kirkkoamme ymmärtämään paremmin identiteettinsä.

Kansankirkolla on tulevaisuus myös monikulttuurisessa yhteiskunnassa, mutta ei sellaisena kuin me sen nyt tunnemme. Se muuttuu kansan kirkosta kansojen kirkoksi.

Kristus yhdistää kaikki

Paavali ei edellyttänyt, että seurakuntaan liittyvät olisivat kaikessa ryhtyneet noudattamaan juutalaisen alkuseurakunnan tapoja. Hän korosti, että Kristus yhdistää erilaiset ja eri taustoista tulevat:

hanmuuttajia kohtaan. Jeesus antoi ohjeen rakastaa lähimmäistään niin kuin itseään. Tässä hän lainasi Vanhaa testamenttia, jossa käsky esiintyy muodossa: ”Älä kosta omaan kansaasi kuuluvalle äläkä pidä yllä riitaa hänen kanssaan, vaan rakasta lähimmäistäsi niin kuin itseäsi. Minä olen Herra” (3. Moos. 19:18).

Myöhemmin käsky laajennettiin muotoon: ”Kun maahan tulee muukalaisia asumaan keskuudessanne, älkää sortako heitä. Kohdelkaa jou-

Mikkelin tuomiokapituli

Seppo Häkkinen

”Jumala on ilmaissut meille tahtonsa salaisuuden, sen Kristusta koskevan suunnitelman, jonka hän oli nähnyt hyväksi tehdä ja joka oli määräjän tullessa toteutuva: hän oli yhdistävä Kristuksessa yhdeksi kaikki, mitä on taivaassa ja maan päällä.” (Ef. 1:9-10)

Paavali painotti Jumalan ehdotonta armoa, joka tulee kaikkien osaksi: ”Armosta Jumala on teidät pelastanut antamalla teille uskon. Pelastus ei ole lähtöisin teistä, vaan se on Jumalan lahja. Se ei perustu ihmisen tekoihin, jottei kukaan voisi ylpeillä. Mekin olemme Jumalan tekoa, luotuja Kristuksen Jeesuksen yhteyteen toteuttamaan niitä hyviä tekoja, joita tekemään Jumala on meidät tarkoittanut.” (Ef. 2:8-10)

Ekumeenisessa liikkeessä on jouduttu pohtimaan ykseyden ja erilaisuuden rajoja. Luonnollisesti kristinuskolla on rajansa. Niistä on pidettävä kiinni, jos aiomme olla kristillinen kirkko. Mutta peruslähtökohtana ei ole rajojen vartiointi vaan toivottaminen tervetulleeksi.

Kirkkojen Maailmanneuvoston Faith and Order -komission maailmankonferenssissa Santiago de Compostelassa 1993 todettiin seuraavaa:

”Uskon koinonia ei siis merkitse yhdenmukaisuutta, joka sulkisi pois uskon ilmenemismuotojen moninaisuuden. Jumala on ilmoittanut itsensä Kristuksessa, ja hänen ilmoituksensa on osoitettu kaikille ihmisille, elivätpä he minä aikakautena ja missä paikassa tahansa. Tämä tosiasia vaatii, että Jumalan ilmoituksen on voitava tulla ilmaistuksi mitä erilaisimmilla kielillä, mitä erilaisimpien kulttuurien keskellä ja mitä erilaisimpien teologisten muotojen avulla. Tätä ilmenemismuotojen moni-

”Toivon, että olisimme nykyistä rohkeampia kertomaan uskostamme ja julistamaan evankeliumia.”

naisuutta tulisi pitää rikkautena ja siunauksena, jonka Pyhä Henki on lahjoittanut kirkolle. Hän johdtaa meidät tuntemaan koko totuuden (Joh. 16:13).”

Julista rohkeasti

Meidän tulee kutsua yhteyteemme sekä kirkkomme sisällä että sen ulkopuolella toimivia maahanmuuttajia. Evankeliumin julistamisen ja kristillisen todistuksen tulee läpäistä koko seurakunta. Tämä on lähtökohta suhtautumisessamme maahanmuuttajiin ja kaikkiin muihinkin ihmisiin.

Monesti vahvin ja aidoin todistus on oma elämä ja teot. Erityisen tärkeää tämä on, jos yhteinen kieli puuttuu ja kulttuurit ovat erilaisia. Silti toivon, että olisimme nykyistä rohkeampia kertomaan uskostamme ja julistamaan evankeliumia myös sanoin.

Emme saa pimittää maahanmuuttajilta evankeliumia. Evankeliumi ei ole puhetta Jeesuksesta, vaan itse Jeesus, ei sanoma pelastuksesta, vaan pelastus itse. Hyvä uutinen, sanoma Kristuksesta ei ole vain viesti, vaan siihen sisältyy elämää muuttava ja ihmistä vapauttava voima. ”Minä en häpeä evankeliumia, sillä se on Jumalan voima ja se tuo pelastuksen kaikille, jotka sen uskovat” (Room. 1:16).

Uusi testamentti korostaa Jeesusta ainoana tienä pelastukseen: ”Ei kukaan muu voi pelastaa kuin hän. Mitään muuta nimeä, joka meidät pelastaisi, ei ole ihmisille annettu koko taivaankannen alla.” (Apt. 4:12)

SEPPO HÄKKINEN

Kirjoitus on lyhennelmä vuoden 2012 lähetyssihteerien ja -teologiain neuvottelupäivässä pidetystä esitelmästä.

Käytetty kirjallisuus:

Vieraanvaraisuus ja muukalaisuus. Suomalaisen Teologisen Kirjallisuusseuran julkaisuja 269. Toim. Joona Salmi. 2011.

Meidän kirkko, ykseyttä etsivä yhteisö. Suomen evankelisluterilaisen kirkon ekumeeninen strategia vuoteen 2015. Kansan kirkosta kansojen kirkoksi. Suomen ev.-lut. kirkon kirkkohallituksen julkaisuja 1999:2, uudistettu laitos Suomen ev.-lut. kirkon kirkkohallituksen julkaisuja 2005:7).

Sudanilaiset viettivät joulujuhliaan Kotkan seurakunnan tiloissa vuonna 2011.

Kuka pääsee sisään?

Yhä kirjavampi joukko uskonnollisia yhteisöjä on kiinnostunut seurakuntien kokoontumistiloista. Kuka päättää, millä ehdoilla ovet aukeavat?

VAHVAN TALOUDEN ja kasvun vuosina 1970 ja 1980-luvuilla seurakunnat hankkivat paljon kokoontumistiloja. Nyt kun toiminta ei enää kasva, seurakunnissa on kokoontumistiloja jopa liikaa.

Kirkon nelivuotiskatsauksesta voi helposti päätellä, että kirkkojen, kappeleiden, seurakuntakotien ja leirikeskusten tiloissa mahtuisi kokoontumaan nykyistä enemmän väkeä. Samaan aikaan tilojen käyttäjäkunta monipuolistuu, kun seurakuntien alueille on tullut maahanmuuttajia.

Kolmannes Suomen seurakunnista tekee maahanmuuttajatyötä. Isoilla paikkakunnilla on jo tavallista, että leirikeskuksissa kokoontuu ripikouluryhmien lisäksi myös maahanmuuttajaryhmiä. Seurakunnissa on jouduttu miettimään, millaisen uskonnollisen yhteisön käyttöön seurakunnan tiloja voi antaa.

Kirkkojärjestyksen mukaan seurakunnan tilojen käyttämisestä päättävät kirkkoherra ja kirk-

koneuvosto tai seurakuntaneuvosto yhdessä. Mikäli näiden kesken ei päästä yksimielisyyteen, asian ratkaisee tuomiokapituli.

Piispoilta ohjeet

Viime vuoden syyskuussa piispat antoivat ohjeet seurakuntia tilojen lainaamiseen. Ohjeistuksen tarkoitus on tukea seurakuntia päätöksenteossa silloin, kun tiloja kysytään kirkkomme ulkopuolisten yhteisöjen käyttöön.

Piispat antoivat myös käytännön neuvoja. Ohjeissa esimerkiksi sanotaan, että tiloissa olevia kristillisiä symboleja ei tule peittää tai poistaa tilan lainaamisen tai vuokraamisen yhteydessä.

Joskus eteen tulee vaikeita tilanteita. Vaikka tila esimerkiksi luovutettaisiin johonkin tiettyyn käyttöön yhdeksi kerraksi, seurakunta ei ehkä kuitenkaan ole valmis tarjoamaan tilaa

samaan tarkoitukseen säännöllisesti.

Seurakunnissa on otettava huomioon myös kirkon ekumeeninen linjaus, jolla pyritään edistämään yhteistyötä sellaisten kristillisten yhteisöjen kanssa, joiden oppi poikkeaa omastamme.

Muiden kuin kristillisten yhteisöjen kohdalla tilojen käyttöä on pohdittava tapauskohtaisesti. Kun seurakuntakodissa on kokoontunut esimerkiksi Afrikasta saapuneita katolilaisia muistotilaisuuteen, tervetulleita ovat tietenkin olleet myös vainajan muslimitaustaiset läheiset.

Käytäntö on osoittanut, että opastukseen on syytä kiinnittää erityistä huomiota. Eri kulttuuritaustoista tuleville ihmisille on hyvä kertoa kädestä pitäen, miten tiloissa toimitaan, mitkä ovat siisteysvaatimukset ja miten ovet suljetaan.

Kaikkeen ei voi suostua

Seurakunnat joutuvat tekemään myös kieltäviä päätöksiä. Jos islamilainen yhteisö haluaa järjestää seurakunnan sakraalitulassa uskonnollisen uhrijuhlan, kysyjä kannattaa opastaa ottamaan yhteyttä kunnan viranomaisiin.

Jos kyseessä on sen sijaan muslimiperheen ylioppilas- tai syntymäpäiväjuhla, seurakunnan ovet ovat olleet avoinna.

Kaiken kaikkiaan on tärkeää, että seurakunnat lainaavat tai vuokraavat tilojaan rohkeasti myös maahanmuuttajien käyttöön. Aito yhteys syntyy siitä, että hyväksymme toisemme sellaisina ihmisinä kuin oikeasti olemme ja kunnioitamme toistemme kulttuuria.

Suomen uskonnollinen tilanne muuttuu edelleen. Kirkkona meidän ei pidä jäädä sivustakatsojaksi, vaan oltava osa muutosta. Lähetyskäsken täyttäminen voi alkaa myös siitä, että kohtaamme maahanmuuttajia omissa tiloissamme.

KARI ESKELINEN

**”Mikäli kirkkoherra
ja neuvosto eivät
pääse yksimielisyyteen,
asian ratkaisee
tuomiokapituli.”**

Kuinka ihmis- oikeudet keksittiin?

Kun kristinuskon tärkeät ihanteet saivat poliittisen muodon, syntyi ihmisoikeusajattelu, professori Jaana Hallamaa kirjoittaa.

IHMISOIKEUDET sellaisina kuin me ne tunnemme, ovat yksi ihmiskunnan merkittävistä keksinnöistä. Ne muistuttavat muita suuria keksintöjä siinä, että nekään eivät syntyneet yhtäkkiä. Niiden muotoutumisen pohjana on satojen vuosien inhimillinen kehitystyö. Ajan kuluessa ideat ovat rakentuneet toistensa päälle, eikä kehitys ole aina ollut rauhanomaista. Ihmisoikeuksien muotoutuminen jatkuu ja niistä keskustellaan edelleen.

Ihmisoikeudet terminä – *ius naturale, human rights, Menschenrechte, droits de l’homme* – muotoiltiin 1700-luvulla. Käsitteenä ihmisoikeudet ovat yleismaailmallinen, kulttuureista riippumaton, suorastaan ajaton idea. Ihmisoikeudet ovat olleet olemassa yhtä kauan kuin ihmisestä voidaan puhua ihmisenä.

Ihmisoikeudet tarkoittavat ihmiselle kuuluvia oikeuksia. Oikeuden käsite puolestaan merkitsee sitä yhteisöllistä toimintatilaa, joka ihmiselle hänen asemansa perusteella kuuluu. Ilman yhteisön takaamaa toimintatilaa ei voida puhua moraalista vastuusta, inhimillisestä toimijuudesta eikä ihmisyydestäkään.

Amouna
Abdalahim
soittaa djembeä
paasto- ja
rukousleirillä
Kuopiossa.

Barnabe Koko saarnasi Kotkassa vuonna 2011.

Valistusaate ei keksinyt uutta

Pitkään vallinneen käsityksen mukaan ihmisoikeudet ovat valistusajattelun tuote ja sidoksissa länsimaiseen, erityisesti liberalismiin aateperintöön.

Viime vuosikymmenten tutkimuksen mukaan tämä ajatus on pikemminkin osa valistusajattelijoiden omaa retoriikkaa. Sen tarkoitus oli osoittaa, että heidän poliittinen ohjelmansa merkitsi irtiottoa perinteestä, jonka he olivat leimanneet taantumukselliseksi.

Valistuksen ohjelman mukaisesti korostettiin radikaalia eroa entiseen ja oman ajattelun vallankumouksellisuutta. Antiikin ja keskiajan aatehistoriallinen tutkimus on muuttanut tätä käsitystä.

Ihmisoikeudet ovat kehittyneet vuosisatojen kuluessa eurooppalaisissa yhteiskunnissa. Kehitykseen ovat vaikuttaneet filosofinen ja oikeustieteellinen työskentely, eri yhteisöjen oikeuskäytännöt, omaisuus, kauppaa ja hallintoa koskevat käsitykset, mutta myös kirkolliset kiistat ja teologiset keskustelut.

Valistusajattelijat eivät keksineet mitään uutta tai käänteentekevää. Heidän ansionsa on siinä, että he kokosivat yhteen sen, mitä heitä edeltäneinä vuosisatoina oli ajateltu ja muotoiltu.

Miksi sitten yhdistämme ihmisoikeuksiin valistusajattelijat emmekä heidän edeltäjiään? Tä-

”Ihmisoikeudet ovat olleet olemassa yhtä kauan kuin ihmisestä voidaan puhua ihmisenä.”

mä johtuu osaksi 1700-luvun taloudellisesta kehityksestä. Se myötävaikutti niiden poliittisten muutosten toteuttamiseen, jotka ihmisoikeusajattelun soveltamisesta seuraavat.

Yhteisön järjestelmä

Ensimmäisissä ihmisoikeuksien julistuksissa Ranskassa ja Pohjois-Amerikan Yhdysvalloissa 1700-luvun lopulla puhuttiin universaaleista ihmisoikeuksista, vaikka niillä tarkoitettiin varakkaiden valkoisten miesten oikeuksia.

Tämän jälkeen yhä uudet kansanryhmät ovat vedonneet ihmisoikeuksiin: työväestö, orjat, naiset, kielelliset ja seksuaaliset vähemmistöt, rotunsa ja syntyperänsä vuoksi sorretut ja vammaiset. Myös lasten oikeuksiin on havahduttu.

Nykyään ihmisoikeuksia korostetaan yksilön oikeuksina toteuttaa erilaisia vapauksia. Ihmisoikeudet eivät kuitenkaan ole ensisijaisesti ihmisen yksilöllisyyden ilmausta. Ne ovat yhteisön varaan rakentuva ja sen ylläpitämä järjestelmä. Yhteisö velvoittaa jäsenensä toimimaan niin, että kaikkien oikeudet toteutuvat, ja se takaa samalla jäse-

nilleen mahdollisuudet toteuttaa oikeuksia vastaavat velvollisuudet.

Länsimaisia yhteiskuntia pidetään yleensä aatteellisesti sitoutumattomina siinä mielessä, että ne eivät edusta tai suosita kansalaisilleen mitään sisällöllisiä hyväksytyksiä, kuten jotain uskontoa tai ideologiaa. Perustuslain takaamien oikeuksien tarkasteleminen paljastaa kuitenkin lainsäätäjän arvot.

Suomen perustuslaki piirtää kuvan aktiivisesta, koulutusta ja itsensä kehittämistä arvostavasta, muiden kanssa monin eri tavoin toimivasta kansalaisesta. Hän on sitoutunut edistämään oman hyvänsä lisäksi myös edustamansa ryhmän ja koko yhteiskunnan hyvää.

Lähtökohtiensa valossa ymmärretty ihmisoikeusajattelu ei edistä minäminä-asennetta, vaan edellyttää yhteistä sitoutumista siihen, että jokaiselle taataan ne asiat, joita hän tarvitsee ihmiseksi kasvamiseen ja ihmisen tehtävän toteuttamiseen yhteisön jäsenenä.

Tästä syystä ihmisoikeuksien loukkaaminen ei kohdistu vain yksilöön vaan myös yhteiskuntaan.

Velvollisuudet kuuluvat pakettiin

Ihmisoikeudet kuuluvat moraalin ytimeen. Niitä tarkastellaan yleensä kuitenkin vain siitä näkökulmasta, mitä ne takaavat ihmiselle.

Ihmisoikeudet asettavat jokaiselle myös velvollisuuksia. Ne ovat joko erityisiä, asemaan ja rooliin perustuvia vaatimuksia tai yleisiä velvollisuuksia kohdella muita heidän ihmisarvon edellyttämällä tavalla.

Ihmisoikeudet ymmärretään väärin, jos niitä tarkastellaan (vain) yksilön asemaa koskevana käsitteenä. Ihmisoikeudet perustuvat ihmisten välisiin suhteisiin ja lepäävät niiden varassa.

Ihmisoikeuksien tarkoitus on turvata ihmisarvon toteutuminen. Ihmisarvolla on kaksi puolta. Ihmisarvoinen elämä ei toteudu vain sitä kautta, että muut kohtelevat minua oikeuksieni edellyttämällä tavalla. Sen toteutuminen riippuu yhtä paljon siitä, että minä elän ihmisen arvon mukaisesti kohtelemalla muita heidän ihmisarvonsa vaatimalla tavalla.

Vain vapaa voi olla moraalinen

Jokaisella on oikeus tulla kohdelluksi ihmisarvon mukaisesti. Tämä asettaa kaikille muille velvolli-

”Ihmisoikeuksien loukkaaminen ei kohdistu vain yksilöön vaan myös yhteiskuntaan.”

suuden kunnioittaa hänen ihmisarvoaan (Menschenwürde, human dignity). Samalla jokaisen ihmisarvo – tai pikemminkin inhimillinen arvokkuus (Wert, human worth) – riippuu myös siitä, kuinka hän itse kohtelee muita.

Jotta ihminen voisi kunnioittaa muiden ihmisarvoa, hänen on oltava moraalinen toimija. Vain vapaa ihminen, jolla on kyky ja mahdollisuus harkita ja tehdä vastuullisia päätöksiä, voi olla aidosti moraalinen. Vapaus on sidoksissa ihmisen arvoon. Tapa, jolla ihminen käyttää vapauttaan, vaikuttaa siihen, miten hänen inhimillinen arvokkuutensa toteutuu.

Ihmisoikeudet ovat kaukana irvikuvasta, joka niistä nykyään usein annetaan. Ne eivät ole

Juha Määttä

Namuri Lako ja kaverit laulavat.

hedonistisen individualismin ilmentymä vaan läpensä moraalinen järjestely. Ne eivät tue yksilön rajoittamatonta vapautta vaan ovat yhteisöllinen instituutio, jonka varassa jokainen voi täyttää oman paikkansa yhteisössä.

Ihmisoikeusajattelu ei ole kristillisen uskon kannalta vierasta. Se ilmentää pikemminkin historiallista kehitystä, jossa kristinuskon keskeiset ihanteet ovat saaneet poliittisen muodon. Kirkon kiinnostus ihmisoikeuksia kohtaan ei voi perustua vain siihen, että perusoikeudet takaavat positiivisen uskonnonvapauden, vaan ihmisoikeudet kokonaisuudessaan ovat kirkon ja sen etiikan kannalta tärkeä, kirkon oma aihe.

Perustana oikeudenmukaisuus

Mitä ihmisoikeudet oikein takaavat meille? Voi-ko eri ihmisillä olla erilaiset oikeudet ja voidaan-ko joitakin oikeuksia perustellusti kieltää joiltakin ihmisiltä?

Oikeudenmukaisuuden sisältö on jo antiikin aikana tiivistetty kahdeksi periaatteeksi. Niiden mukaan jokaiselle on annettava se, mikä hänelle kuuluu, ja samanlaisia on kohdeltava samalla tavoin, erilaisia eri tavoin.

Oikeudenmukaisuus on keskeisin yhteiskuntaetiikan arvo. Siksi hyvin määriteltujen ihmisoikeuksien on toteutettava oikeudenmukaisuutta, ne eivät saa olla sen kanssa ristiriidassa. Ihmisoikeuksia ja oikeudenmukaisuutta koskevat kysymykset riitteävät, kun on ratkaistava, missä suhteessa ihmisiä olisi pidettävä keskenään samanlaisina ja mit-

**”Perustuslain
takaamien oikeuksien
tarkasteleminen
paljastaa
lainsäätäjän arvot.”**

kä ihmisten väliset erot puolestaan voisivat oikeuttaa heidän erilaisen kohtelunsa.

Länsimaisen ihmisoikeusajattelun lähtökoh- ta on käsitys kaikkien ihmisten yhtäläisestä arvosta. Sen nojalla perustavat ihmisoikeudet eli perusoikeudet kuuluvat kaikille heidän syntyperästään, sukupuolestaan, asemastaan tai muusta sellaisesta riippumatta.

Lähtökohta ilmentää arvovalintaa, joka muistuttaa läheisesti kristillistä käsitystä ihmisten yhtäläisestä arvosta. Kristinuskon keskeisen opetuksen mukaan Jumala on luonut kaikki ihmiset omaksi kuvakseen ja lahjoittaa heille pelastuksen Jeesuksessa Kristuksessa. Tämän uskon valossa ihmiset ovat perustavalla tavalla samanlaisia ja siksi yhtä arvokkaita. Siksi perusoikeudet kuuluvat erottelematta jokaiselle.

Kirjoitus on lyhennelmä Jaana Hallamaan marraskuussa pitämästä esitelmästä Kirkon ulkoasiainosaston ihmisoikeusseminaarissa.

Ihmisoikeudet ovat kirkon asia

Kirkkohallituksen Jumalanpalvelus ja yhteiskunta -yksikkö järjesti maaliskuussa Ihmisoikeusfoorumin, jossa oli esillä muun muassa kirkon ihmisoikeusstrategia.

Foorumissa puhunut arkkipiispa **Kari Mäkinen** muistutti, että jokainen ihmisoikeusrikkomus on loukkaus Jumalan luomistyötä kohtaan. Kirkon tehtävä on puhua ja toimia niiden puolesta, jotka eivät saa ääntään kuuluviin.

Kirkon ulkoasiain osasto järjesti puolestaan marraskuussa seminaarin *Ihmisoikeu-*

det ja kirkon kansainvälinen työ. Tavoitteena oli koota yhteen erilaisia ihmisiä pohtimaan, kuinka kirkko näkee ihmisoikeudet kansainvälisessä työssään.

Kaikille yhteistä oli käsitys, että ihmisen arvo perustuu Jumalan luomistyöhön ja luonastukseen. Kristus näytti omalla elämällään ja opetuksellaan, mikä on ihmisen arvo.

Seminaarissa keskusteltiin myös Raamatun merkityksestä, sopimusyhteiskunnasta ja etelän kirkkojen agendasta. Esiin nousivat lisäksi köyhyys syrjinnän muotona, Suomen eriarvoistuminen ja ympäristöasiat.

RISTO JUKKO

Kansainvälisen työn neuvottelupäivät 16.- 17.5. 2013

Ystävät yli rajojen - nuorissa on tulevaisuus

KANSAINVÄLISEN TYÖN NEUVOTTELUPÄIVÄT KUOPIOSSA KIRKKOPÄIVIEN YHTEYDESSÄ

Sinä vastuunkantaja!

Työskenteletkö kansainvälisten tehtävien parissa? Pohditko, miten nuoret tulevaisuuden tekijät pääsisivät vielä paremmin osallistumaan työalasi kansainvälisten asioiden suunnitteluun, toimintaan ja päättämiseen?

Vaihtoehtoja erilaisten rajojen ylittämiseen ja ystävyyden rakentamiseen on runsaasti. Neuvottelupäivien tarkoituksena on pohtia eri näkökulmista kirkon kansainvälistä työtä tänään ja tulevaisuudessa.

Neuvottelupäiville kutsutaan myös nuoria ystäviä ympäri maailmaa rakentamaan ystävyyttä musiikin keinoin. Kutsuthan mukaasi myös oman seurakuntasi nuoria aktiiveja!

Osallistumismaksu: **20€**

Majoitus ja ruokailu omalla kustannuksella. Huom. Kirkkopäiville tulee ilmoittautua erikseen.

Ohjelma ja ilmoittautuminen sakasti.evl.fi -sivustolla. Sivusto aukeaa tammikuun viimeisellä viikolla. Ilmoittautuminen **19.4.2013 mennessä**.

Neuvottelupäivillä työskentelyssä mukana:

Ystävyyseurakuntatyö

Lähetystyö

Kirkon ulkosuomalaistyö

Maahanmuuttajatyö

Kansainvälinen diakonia

Järjestäjä: Kirkon ulkoasiain osasto (KUO)

Lisätietoja:

KUO/ TAY Ari Ojell, ari.ojell@evl.fi

KUO/ KLK Kirsti Sirviö, kirsti.sirvio@evl.fi

KUO/ KUST Susanna Merikanto-Timonen, susanna.merikanto-timonen@evl.fi

KIRKKOHALLITUS

Sambian pääkaupungissa Lusakassa vietetään kongolaista jumalanpalvelusta Kanyaman kirkossa.

Muukalaisen matkakumppani

Suomen Lähetykseura ja Sley tukevat maahanmuuttajia eri puolilla maailmaa yhdessä paikallisten kirkkojen kanssa. Apua saavat niin hyväksikäytetyt naiset Taiwanissa kuin hyvinvoivat suomalaiset Tokiossa.

SUOMEN LÄHETYSSEURA tekee maahanmuuttajatyötä Ranskassa, Singaporessa, Israelissa ja Taiwanissa.

Etelä-Ranskassa Lähetykseura toimii yhdessä Ranskan luterilaisen sisälähetyksen kanssa. Marseillen kaupungissa sijaitseva Marhaban työkeskus tavoittaa varsinkin Pohjois-Afrikasta ja Komoreilta tulleita muslimeja. Keskuksessa annetaan tukiopetusta, järjestetään kerhoja lapsille sekä tehdään hengellistä ja diakonia-työtä.

Taiwanissa autetaan siirtotyöläisiä, jotka on pidätetty, koska he ovat lähteneet pois tehtaiden huonoista työoloista. Osa on kotiapulaisia, joita

on käytetty hyväksi. Thaimaalaiset evankelistat pitävät thainkielisissä seurakunnissa jumalanpalveluksia ja raamatturyhmiä.

SUOMEN LUTERILAINEN EVANKELIUMIYHDISTYS tekee maahanmuuttajatyötä Etelä-Sudanissa, Sambiassa, Japanissa, Kanadassa ja Ruotsissa.

Etelä-Sudanin itsenäistymisprosessin yhteydessä Sudanista on siirtynyt satojatuhausia pakolaisia Etelä-Sudaniin. Monien olosuhteet ovat hyvin vaikeat. Sley tukee paikallisen luterilaisen kirkon diakoniatyötä pakolaisten parissa. Heille on toimitettu muun muassa lääkkeitä, vaatteita ja ruokaa.

Levottomasta Kongon demokraattisesta tasavallasta on muuttanut ihmisiä muun muassa Sambiaan. Sley työskentelee Sambiassa kongolaisten perustaman kirkon kanssa (Lutheran Evangelical Church in Africa). Kirkkoa on tuettu erityisesti koulutuksen, kirkollisen työn ja orpotyön saralla.

Japanissa, Kanadassa ja Ruotsissa Sley toimii suomalaisten maahanmuuttajien parissa ja

Ruotsissa myös inkeriläisten parissa.

Ruotsissa Sley toimii yhteistyössä Ruotsin kirkon seurakuntien kanssa. Työ koostuu messuisista, juhlista, raamattuopetuksista, seuroista ja kirkollisista toimituksista. Kerran vuodessa järjestetään Ruotsin valtakunnallinen evankeliumijuhla, jonne tulee osallistujia myös Suomesta.

PAULA LAAJALAHTI

Uuteen alkuun Singaporessa

Phet on 54-vuotias thaimaalainen maahanmuuttaja. Elämä Singaporessa ei ollut aluksi helppoa. Poikansa kuoleman jälkeen Phet haki apua paikallisesta thaimaalaisesta kirkosta.

SYNNYIN 54 vuotta sitten Pohjois-Thaimaassa. Kun pääsin lukiossa, sain työtä raamattukoulun sihteerinä. Työssäni kuulin Jeesuksesta ja jonkin ajan kuluttua ilmaisin haluni tulla kristityksi. Koulun opettajat rukoilivat puolestani ja sanoivat: ”Jumala on luonut sinut kauniiksi. Hänellä on suunnitelma elämäsi varten.”

Aloin toimia aktiivisesti seurakunnassa. Siellä tapasin tulevan mieheni, menimme naimisiin ja saimme pojan ja tyttären. Lasten syntymän jälkeen huomasin, että mieheni petti minua. Pian tämän jälkeen erosimme.

VANHEMPANI olivat huolissaan minusta ja lapsistani. Vanhempani ehdottivat, että ottaisin singaporelaisen miehen. Sain, että minulla on yksi ehto: ”Hänen on oltava kristitty.” Mies oli katolilainen, joten suostuin hänen kosintaansa ja muutin Singaporeen. Tyttäreni muutti mukanani, poikani jäi entisen mieheni luokse.

Elämä Singaporessa ei ollut helppoa. Thaimaassa loukkaavina pidetyt asiat olivat Singaporessa luonnollisia. Oli vaikea sopeutua uuteen kulttuuriin. Miehenikään ei ollut sellainen kuin olin toivonut. Vaikeuksia lisäsi se, ettei meillä ollut yhteistä kiel-

Tapio Karjalainen

Phet

tä. Mieheni vietti aikaansa ystäviensä kanssa. Olin hyvin yksinäinen. Sitten poikani sairastui syöpään ja kuoli. Olin henkisesti todella uupunut.

SAIN TYÖTÄ ostoskeskuksesta, jossa sijaitsee thaimaalainen kirkko. Kirkossa sain kertoa huolestani ja minun puolestani rukoilitiin. Miehenikin tuli kirkkoon ja alkoi opiskella kanssani Raamatua.

Saimme keskustelua. Käymme myös jumalanpalveluksessa aina, kun minulla on sunnuntaisin vapaata.

Kirkon työntekijät pyysivät minua toimitamaan seurakunnan tiedotuslehtistä. Kirjoitan mielelläni lehteen joka viikko pienen raamatuntutkistelun. Tunnen, että lupaus Jumalan johduksesta on toteutunut.

Miehestäni tuli myös seurakunnan jäsen. Jumalanpalvelukset ovat kaksikielisiä, joten hänen on helppo olla mukana. Nyt olemme hyvin läheisiä. Olen saanut seurakunnassa paljon thaimaalaisia ystäviä ja pystyn auttamaan heitä heidän ongelmissaan. Tämä tuo merkitystä ja iloa elämäni.

TAPIO KARJALAINEN

Kirjoittaja on pastori, joka työskentelee Singaporessa thaimaalaisten maahanmuuttajien keskuudessa Suomen Lähetysseuran kautta.

Kiitos yhteistyöstä!

Aarne Ormio

TIMO VASKO

Dosentti, TT, kirkon lähetysteologi

TÄMÄ ON viimeinen kolumnini kirkon lähetysteologina. Millaista työni on ollut? Päiväkirja yhdeltä viikolta kuvaa lähetysteologin tehtävien ja yhteistyötahojen monipuolisuutta.

Maanantai: Osallistun viimeisen kerran Suomen lähetysneuvoston (SLN) hallituksen kokoukseen. Kokouksessa on esillä muun muassa Kirkkojen maailmanneuvoston lähetysasiakirja, jota olin mukana hiomassa Genevessä viime vuonna. Asiakirja hyväksytään KMN:n seuraavassa yleiskokouksessa, joka pidetään Etelä-Korean Busanissa 30.10–8.11.2013.

Olen ollut luterilaisen kirkon edustaja Suomen Lähetysneuvostossa vuodesta 2000. Seuraavana vuonna minusta tuli myös neuvoston lähetysteologian ja lähetysstrategian työryhmän puheenjohtaja.

Tiistai: Kirkon lähetystyön toimikunta (KLT) kokoontuu. Kerron Euroopan muslimilähetystyön verkoston ensimmäisestä kokouksesta Malagasassa. 32 osallistujaa 10 maasta paneutui muslimien keskuudessa tehtävään kristilliseen todistus- ja palvelutyöhön Euroopan alueella. Seuraavan keran verkosto kokoontuu vuonna 2014.

Esittelen toimikunnalle uusimman *Lähetysteologisen Aikakauskirjan*, joka käsittelee Itä- ja Etelä-Aasiaa. Tämä on päätoimittamani julkaisun 15. numero.

Keskiviikko: Aamupäivällä Uusi tie -lehden toimituspäällikkö Vuokko Vänskä tekee minusta lähtöhaastattelua. Jutun voi lukea tämän lehden sivuilta 4–5.

Iltapäivällä Kirkko ja juutalaisuus -työryhmä käy läpi Lontooseen ja Cambridgeen suuntautuneen opintomatkan antia ja suunnittelee hiippakunnallista kurssitoimintaa.

Työryhmä ja sen eurooppalainen yhteistyötaho, Euroopan luterilaisten kirkkojen Kirkko ja juutalaisuus -komissio (LEKKJ) tulivat osaksi elämäni vuonna 1977.

Torstai: Paneudun alan kirjallisuuteen.

Perjantai: Muslimien kohtaamisen Suomen toimikunta (MUST) valmistelee kevään kurssitoimintaa seurakuntien ja lähetysjärjestöjen työntekijöille.

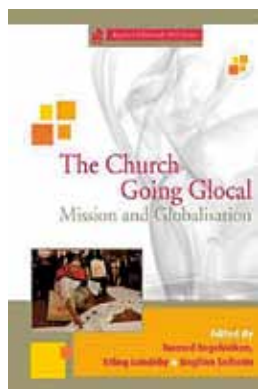
Lauantai: Kirkko ja islam -työryhmä käy Helsingin Lönnrotinkadun moskeijassa vuoropuhelua Etelä-Suomen muslimien kanssa. Pohdimme yhdessä teemaa ”Uskonto maallistuvassa yhteiskunnassa”. Tällä kertaa vietämme juhlaa, koska vuoropuhelua on järjestetty jo 15 vuoden ajan. Annamme julkilausuman, jossa ilmaisemme kaksi kertaa vuodessa toteutuneiden vuoropuhelujen suuren merkityksen molemmille osapuolille.

TÄMÄ VIIKKO oli mieluisa muisto monien joukossa. Huhtikuun alussa siirryn eläkkeelle lähetysteologin virasta.

Kiitän kaikkia näiden armorikkaiden vuosien hyvistä yhteistyöistä. Kristittynä on hyvä katsoa eteenpäin ja luottaa Kolmiyhteisen Jumalan johdatukseen ja siunaukseen: Paras on edessä!

TIMO VASKO

**”Kristittynä
on hyvä luottaa
Kolmiyhteisen Jumalan
johdatukseen.
Paras on edessä!”**

● Globaali näky, paikalliset menetelmät

The Church Going Global: Mission and Globalisation. Edited by Tormod Engelsen, Erling Lundebj & Dagfinn Solheim. Regnum Edinburgh 2010 Series. Oxford 2011. 262 sivua.

Oslossa pidettiin vuonna 2010 Edinburghin lähetyskonferenssin satavuotisjuhlan kunniaksi ekumeeninen symposiumi Mission and Globalisation.

Symposiumin esitelmät on julkaistu kirjana *The Church Going Global*. 24 kirjoittajan tekstikokoelma sisältää muun muassa symposiumin pääesitelmät, niitä kommentoivat artikkelit sekä kolmen luterilaisen lähetysjohtajan lähetystyön prioriteetteja pohtivat artikkelit.

Lähtökohtana on Kristuksen kirkko, joka on yhtä aikaa sekä maailmanlaaja että paikallinen todellisuus. Kirjassa muun muassa pohditaan, miten lähetystyön tulisi vastata toimintaympäristöissään tapahtuviin nopeisiin muutoksiin.

Yhdysvalloissa toimivan Coridon-Convellin teologisen seminaarin Uuden testamentin professori **Eckhard Schnabel** käsittelee varhaiskirkon globaalia strategiaa sekä Jeesuksen, Pie-

tarin ja Paavalin käyttämiä paikallisia menetelmiä.

Raamatussa lähetyksellä on globaali ulottuvuus (esim. Ap.t. 1:8). Vaikka Paavalilla oli maailmanlaaja lähetysstrategia, hän ja muut lähetystyöntekijät käyttivät joustavia paikallisia menetelmiä. He toimivat niin, että kuolleista ylösnousseen Herran voima eli Pyhän Hengen voima saattoi tehdä työtään heissä ja heidän kauttaan.

Tunnettu syyrialainen islamin ja uskontojen välisten suhteiden asiantuntija, Isossa-Britanniassa asuva tohtori **Chawkat Moucarray** kirjoittaa kahden uskonnon globaalista visioista. Hän kysyy, onko visio väkivaltainen konflikti vai rauhanomainen yhteiselo.

Peräti 23 sivua pitkä kirjallisuusluettelo ja 20 sivun asiansahakemisto tekevät teoksesta monikäyttöisen käsikirjan.

TIMO VASKO

● Evankeliumin asialla Kaukoidässä

Timo Vasko (toim.): Lähetysteologinen aikakaushkirja 15. Kristillinen todistus, palvelu ja läsnäolo moniuskontoisessa ja monikulttuurisessa Itä- ja Etelä-Aasiassa. Kirkon lähetystyön keskus 2012. 286 sivua.

Lähetysteologisen aikakaushkirjan uusin numero on monipuolinen katsaus Itä- ja Etelä-Aasian kristilliseen historiaan, nykytilaan ja lähetystyön haasteisiin.

Useassa artikkelissa keskitytään kontekstualisaatioon ja etsitään sen rajoja. Voiko muslimista kristityksi kääntynyt säilyttää islamilaiseen kulttuuriin liittyviä piirteitä? Miten kristillinen mietiskely ja zen-mietiskely

suhtautuvat toisiinsa? Millaisia liittymäkohtia modernilla prosessiteologialla on itämaiseen ajatteluun?

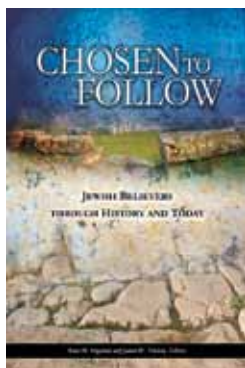
Joissakin artikkeleissa lähetystyölle sinänsä välttämättömän kontekstualisaation raja ylittyy ja seurauksena on synkretismin edistäminen. Näin tapahtuu varsinkin **Raimo Kuismasen** artikkelissa, joka esittelee irlantilaisen mystikon ja professorin **William Johnstonin** ajatuksia uskontojen vuorovaikutuksesta.

Useassa artikkelissa käsitellään kristinuskon vaikutusta yhteiskuntaan ja kansan moraaliin. Mukana on rohkaisevia esimerkkejä siitä, miten kristillinen usko muuttaa yksilöitä ja yhteiskuntia. Esimerkiksi Mongoliassa kristillinen opetus on pitänyt monet nuoret erossa alkoholismista, avioeroista ja rikollisuudesta.

Joissakin teksteissä pelastuksen evankeliumi uhkaa muuttua pelkäksi sosiaaliseksi evankeliumiksi tai vapautuksen teologiaksi, kuten tapahtuu artikkelissa *Kirkko ihmisoikeuksien puolustajana Nepalissa*.

Päätoimittaja **Timo Vasko** esittelee kattavasti Maailman Evankelisen Allianssin ja Lausannen liikkeen historiaa ja teologiaa. Artikkelissa perehdytään erityisesti Kapkaupungissa vuonna 2010 pidetyn Lausanne III -konferenssin sisältöihin ja julkilausumiin.

VILLE AUVINEN

● Juutalaiset Jeesuksen seuraajat

Chosen to Follow: Jewish Believers through History and Today. Knut H. Høyland and Jakob W. Nielsen, Editors. Published on the occasion of the 30th anniversary of the Caspari Center for Biblical and Jewish Studies. Jerusalem 2012. 244s.

Jerusalemissa toimiva Caspari-keskus tukee tutkimuksen ja opetuksen keinoin Jeesukseen uskovia juutalaisia ja heidän seurakuntiaan. 30-vuotisjuhlan kunniaksi Caspari-keskus julkaisi kirjan, joka käsittelee ensimmäisten vuosisatojen ja nykyajan Jeesukseen uskovia juutalaisia sekä messiaanisen liikkeen teologisia kysymyksiä.

Kirjan nimi *Chosen to Follow* viittaa Jeesuksen seuraajiin. Alussa miltei kaikki Jeesuksen seuraajat olivat juutalaisia. Vähitellen juutalaisten asema heikkeni. Tällä hetkellä Jeesukseen uskovat juutalaiset ovat kasvava vähemmistö. He etsivät omaa identiteettiään juutalaisuuden ja kristillisen kirkon välimaastossa. Kristilliselle seurakunnalle he muistuttavat uskomme juurista, joiden vaaliminen on tärkeää.

Juutalaisia asuu eniten Israelissa ja Yhdysvalloissa. Kolmas merkittävä ryhmä on enti-

sen Neuvostoliiton juutalaiset, jotka vaikuttavat Israelissa voimakkaasti.

Yhdysvaltalainen messiaaninen apologeetta ja pastori **Daniel Juster** esittelee teoksessa Jeesukseen uskovien juutalaisten suuntauksia Yhdysvalloissa ja Israelissa. Molemmat alueet ovat syntyneet muuttoliikkeestä ja niille on tyypillistä kulttuuriin ja teologinen kirjavuus. Yhdysvalloissa eletään vapaassa yhteiskunnassa, kun taas Israelissa Jeesukseen uskovia kohtaavat monet rajoitukset.

Nuori liike etsii identiteettiään. Viimeisen 40 vuoden aikana on tapahtunut paljon. Vielä on aikaista sanoa, minkä suunnan liike saa.

JUHANI KOIVISTO

● Lähetystyö esillä suurkokoelmassa

Kirkollisia vaikuttajia. Pyhästä Henrikistä nykyaikaan. Toimittanut Hannu Mustakallio. Suomalaisen Kirjallisuuden Seura 2012. 646 sivua.

Kirkkohistorian professori **Hannu Mustakallio** on toimittanut merkittävän kirjan 140 kirkollisen vaikuttajan pienoiselämäkerrasta. Ne avaavat suomalaisen kirkollisuuden historiaa lähes 1000 vuoden ajalta.

Kirkon itseymmärrykselle lähetettynä kirkkona on tärkeää, että teos alkaa 1100-luvulla toimineella Suomen lähetyspiipillä ja Suomen kansallispyhi-myksellä **Henrikillä**.

Kirjan erikoisimpia on hahmoja on **Pietari Kaikkivalta** noin 1200-luvulta. Hän on ensimmäinen nimeltä tunnettu suomalainen pappi, joka toimi lähetystyössä Virossa aikana, jolloin saksalaiset, tanskalaiset

ja ruotsalaiset kamppailivat Viiron alueesta.

Kirjasta käy muun muassa ilmi, että myös rukoilevaisuuden johtohahmo **Henrik Renqvist** (k. 1866) toimi voimakkaasti suomalaisen lähetystyön hyväksi. Hän rakensi maallikoiden varaan laajan lähetyskannatusverkon, jonka avulla hän keräsi varoja Ruotsin lähetysseuralle.

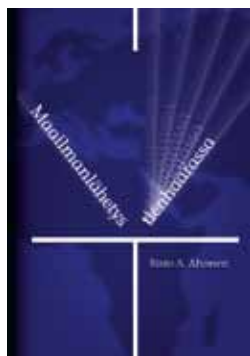
Renqvist myös julkaisi lähetyskirjallisuutta ja hän aikoi ryhtyä julkaisemaan lähetyslehteä, mutta venäläisviranomaiset eivät siihen suostuneet.

Teoksesta löytyvät myös muun muassa lähetyspioneeri, Namibiassa elämäntyönsä tehnyt **Martti Rautanen**, herätysaarnaaja ja Namibian lähetystyöntekijä **Frans Hannula** ja Edinburghin lähetyskonferenssiin vuonna 1910 osallistunut Suomen Lähetysseuran johtaja **Jooseppi Mustakallio**.

Naisia lähetystyössä edustavat niin ikään Namibiassa toiminut lähetyslääkäri **Selma Rainio** (Namibiassa on julkaisu postimerkki hänen kunniakseen), Japanissa pitkään toiminut lastentarhanjohtaja **Tyyne Niemi** ja Hongkongin luterilaisen teologisen seminaarin kristillisen kasvatuksen professorina toiminut **Pirkko Lehtiö**.

RISTO JUKKO

● Kokonaisnäkemyistä etsimässä

Risto A. Ahonen: Maailmanlähetys tienhaarassa. Siirtymävaiheen missiologisia kysymyksiä. Suomen Lähetysseura 2012. 205 sivua.

Missiologian dosentti **Risto A. Ahonen** on kirjoittanut kirjan kristinuskon murrosvaiheesta ja lähetystyöstä siirtymävaiheessa.

Samalla kun kristilliset kirkot menettävät jäseniään Euroopassa, kristinusko leviää nopeasti Afrikassa ja Aasiassa. Jo kaksi kolmasosaa maailman kristityistä elää eteläisellä pallonpuoliskolla. Silti monet pohjoisen kirkot sekä lähetys- ja avustusjärjestöt jatkavat toimintaansa 1900-luvun alun tapaan, jolloin Afrikassa oli vasta 10 miljoonaa kristittyä. Nykyisin heitä on jo yli 400 miljoonaa.

Myös vastuu lähetystyöstä on siirtymässä etelän kirkkoille. Tämä edellyttää meiltä uudenlaista yhteistyötä ja asennoitumista etelän kristittyihin. Ahonen käsittelee osuvasti länsimaisen lähetystyön vahvuuksia ja myös sen heikkouksia, kuten sidoksia kolonialismiin. Globaalin ja lokaalin kristillisyyden jännite, köyhyys ja Lausanen liike saavat kukin oman alalukunsa.

Ahosen mukaan lähetysteologia ei ole vain tiedon jakamista tai tutkimusaineiston analysointia, vaan kokonaisnäkemyksen hahmottamista elämästä, koska ”hengellisen elämän hoitamisesta, spiritualiteetista, on tullut missiologian tärkeä osa-alue”. Kristinuskon murrosvaihe edellyttää, että kirkkojen johtajat osaavat lukea aikaamme oikein, antavat oikean kuvan tilanteesta ja sallivat avoimen keskustelun muutoksesta.

Suomalainen lähetystyö saa Ahoelta hyvän arvosanan. Sitä ei voi syyttää imperialistisesta menneisyydestä. Kirja on suositeltavaa luettavaa jokaiselle kirkkomme jäsenelle ja erityisesti niille, jotka vastaavat ja päättävät Suomen ev.-lut. kirkon kansainvälisen työn asioista.

RISTO JUKKO

● Muukalaisuuden kunnianpalautus

Erkki Jokinen: Muukalainen. Perussanoma 2011. 247 sivua.

Erkki Jokisen elämän makuihin tutkielma muukalaisuudesta on monipuolinen katsaus vierauden teologiaan. *Muukalainen* syvennyy ihmisen sisäiseen muukalaisuuteen, mutta haastaa pohtimaan myös arkista kulttuurien kohtaamista.

Jokinen ottaa sekä omat että vieraat tinkimättömään analyysiin. Tuloksena hämmästyttävä todempi ja inhimillisempi minuus ja identiteetti. Teos puolustaa kokonaista ihmisyyttä. Se osoittaa, että torjuessamme muukalaisuuden itsessämme voimme tulla torjuneeksi myös toisen ihmisen.

Kirja kuvaa tuoreella tavalla syntiinlankeemuksesta seuraavaa vieraantuneisuutta, jonka vallassa kaikki ihmiset ovat.

Ihminen elää maailmassa vaila todellista kotia. Meissä on geneettinen paluun ikävä, sillä kotimme on Jumalan luona.

Kristityillä on hyvät edellytykset tunnistaa yksinäisyytensä tässä maailmassa. Muukalaisuus toteutuu ”erottamatta ja sekoittamatta” Jeesuksessa. Meidän muukalaisuutemme on Jeesuksen muukalaisuutta.

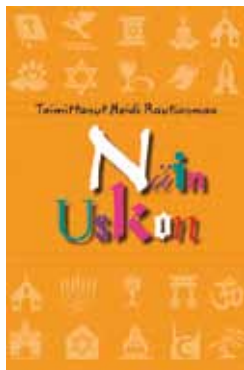
Kirjan syvällisen ja monipuolisen tarkastelun yllätys on muukalaisuuden evankeliumi. Raamatussa muukalaisuus johtaa Jumalan tarkoittamiin vaiheisiin ja kohtaloihin. Jumala kääntää vierauden siunaukseksi ja voittaa siihen liittyvän raskauden.

Raamattu aukeaa uudella tavalla, kun paljastuu, että pyhä kirja on täynnä muukalaisia Adamista ja Abrahamista apostoleihin. Tässä maailmassa vieraus on yhteistä. Jokisen kirja on muukalaisuuden kunnianpalautus, vaikka lukija tuskin tunnistaa sen tarvetta ennen teokseen tarttumista.

Muukalainen suhtautuu lämpimästi ja oivaltaen suomalaiseen kulttuuriin. Meillä on omat tapamme kohdata toisia. Oman kulttuurin ja historian tuntemus on yksi avain oman muukalaisuuden löytämiseen.

JUHANA SIHVO

● Nuoret kertovat uskonnoistaan

Heidi Rautionmaa (toim.): Näin uskon. Nuorten puheen- vuoroja. Suomen Lähetysseura 2012. 165 sivua.

Näin uskon -kirjan toimittajan **Heidi Rautionmaan** mukaan teoksen tavoite on uskontodialogi. Pyrkimyksenä on vuoropuhelu, jossa voi oppia sekä omasta että toisten uskosta ja uskonosta. Kristittyjen kirjoittajien lisäksi mukana on buddhalainen, hindulainen, juutalainen ja kolme muslimia.

Kirjan tavoitteiden kannalta on luultavasti hyvä, että kertojat ovat nuoria. Kertojien vilpittömät ja toisinaan kyselevät kuvaukset omasta uskosta ja uskonnosta tekevät niistä helposti lähestyttäviä. Kirja tarkastelee uskontoja tavallisen ihmisen arkikokemuksen kautta.

Aidot elämäntarinat ja kokemukset ovat koskettavia. Vaikutuksen tekevät nuoret, jotka ovat sitoutuneet vakaumukseensa, kulttuurista ja uskonosta riippumatta. Uskon sisällystä ja harjoituksesta on luontevaa puhua rakkaudella ja arvostavasti.

Uskontodialogin onnistumisen edellytys taitaa olla uskonnoille yhteinen arvopohja, rakkaus lähimmäistä kohtaan ja

kultaisten säännön henki. Tämän kirjan kirjoittajat ilmaisevat näitä arvoja lämpimästi ja omastaan jakaen.

Monet kertojat kuuluvat uskonnolliseen tai kirkolliseen vähemmistöön omassa asuin ympäristössään. Vähemmistöasema johtaa nuoret pohtimaan joko suoraan tai epäsuorasti uskonnonvapauden ja uskonnonopetuksen kysymyksiä. Lukija voi huomata, miten tärkeää on päästä kuulemaan kunkin omia kokemuksia elämästään.

Kirjan nuorista suurin osa asuu Suomessa. Loput elävät maissa, joissa Suomen Lähetysseura tekee työtä. Ulkomaiset kertomukset valaisevat lähetystyön merkitystä ja vaikutuksia.

JUHANA SIHVO

● Helluntailaiset tiivistävät lähetysyhteistyötään

Together in One Mission: Pentecostal Cooperation in World Evangelization. Edited by Arto Hämmäläinen & Grant McClung. Pathway Press 2012. 337 sivua.

Evankelioimis- ja lähetystehtävän täyttämiseksi helluntailaiset ovat merkittävä ja laajeneva yhteisö. *Together in One Mission* on harvinainen helluntailaista lähetystyöhistoriaa, lähetysteologiaa ja lähetysstrategiaa valaiseva teos.

Kirjan ovat julkaisseet helluntailaisten yhteistyön suuret edistäjät Pentecostal World Fellowship (PWF), PWF World Missions Commission (WMC) ja Pathway Press.

Ensimmäinen osa on katsaus helluntailaisuuteen evankelisessa (evangelical) perheessä. Toisessa osassa käsitellään eri maanosien haasteita ja tapauksia. Kolmannessa osassa tarkastellaan yhteis-

työn ja kumppanuuden ulottuvuuksia.

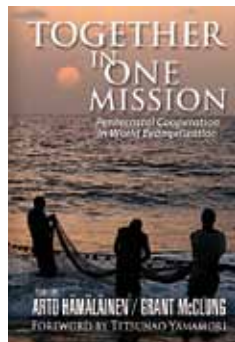
Eurooppa on kirjassa vahvasti esillä. Pyrkimyksenä on vahvistaa helluntailaisten identiteettiä ja uskollisuutta lähetyskäskyn täyttämiseksi, rakentaa yhteyksiä muiden kirkkojen kanssa ja vahvistaa tällä tavalla Kristuksen ruumiin yhteyttä. Tavoitteena on, että jokainen eurooppalainen kuulee evankeliumin vuo-teen 2020 mennessä. Tätä varten helluntailaiset luovat Euroopan laajuisen rukousverkoston.

Uuden testamentin helluntaista on kuljettu pitkä tie. Vasta toisen maailmansodan jälkeen evankeliset ja organisoitunut helluntailaisuus alkoivat jakaa yhteistä herätyksen historiaa, ilmaisivat yhteisen uskon kolmiyhteiseen Jumalaan ja sitoutuivat levittämään evankeliumia koko maailmaan yhdessä.

Yhteys on ilmennyt vahvana suurissa kongresseissa Cape Townissa vuonna 2010, Edinburghissa vuonna 2010 ja Global Christian Forumissa vuonna 2011.

On selvää, että tulevaisuudessa helluntailainen spiritualiteetti vaikuttaa vahvasti siihen, millaista globaali kristillisuus tulee olemaan. *Together in One Mission* on merkittävä globaalin lähetysyhteistyön käsikirja.

TIMO VASKO

Häpeänpö evankeliumia?

”MINÄ EN HÄPEÄ evankeliumia”, sanoo apostoli Paavali kirjeessään roomalaisille (1:16). Evankeliumi oli Paavalille sanoma Jeesuksesta Kristuksesta, Jumalan Pojasta. Samalla evankeliumi on ”Jumalan voima ja se tuo pelastuksen kaikille, jotka sen uskovat”. Koko maailma tarvitsi sitä.

Usko tai uskon puute puolestaan ratkaisi sen, jatkoiko evankeliumin tavoittama ihminen elämänsä Kristuksen vai synnin vallan alla. Samalla ratkesi hänen ikuinen kohtalonsa. Ei ihme, ettei Paavali nähnyt julistamassaan evankeliumissa mitään häpeämistä.

Paavalin ja monien hänen innoittamiensa häpeämättömien kristittyjen malli vetää vakavaksi. Entä minä? Häpeänpö sanomaa Kristuksesta? Onko se minulle ja edes pieneltä osaltaan minun kauttani ”Jumalan voima, joka tuo pelastuksen”? Olisi hienoa, jos omatunto ei yhtään särähtäisi tässä kohden eikä syyllisyys pyrkisi pintaan. Mutta tätä kirjoittaessani minulla ei ole hieno olo.

EVANKELIUMIN HÄPEÄ voi olla itse asiaan kohdistuvaa häpeää, tai sitten häpeä voi olla sen seurausta. Edellistä häpeää Paavali painokkaasti kielsi tuntevansa. Jälkimmäistä hän sen sijaan sai kokea sekä hengessään että nahoissaan, niin kuin hänen kirjeensä toistuvasti kertovat.

Evankeliumin asialla Paavali oli aina toisinaan – ja jos siitä seurasi hankaluuksia ympäristön kanssa, siitä ei kannattanut välittää ja valittaa sen enempiä. Paavali juoksi kohti maalia, voittajan palkintoa, muusta piittaamatta (Fil. 3:14). Evankeliumin vapaamatkustaja hän ei aikunut olla.

Evankeliumia häpeämätön saa tänään harteilleen hihhulin ja häirikön leiman ohella kristikunnan menneet ja tulevatkin synnit. Ymmärrän, jos kristinuskosta osaton ajattelee näin; onhan meilläkin kiusaus leimata itsellemme vieraalle ajatustavalle hartaasti omistautuneet epäilyttäviksi kiihkoilijoiksi.

Mutta sitä en ymmärrä, että omassa kirkossamme vallalle on päässyt samantapainen ajatus. Toivekristittymme näyttää olevan vakaa veronmaksaja, joka innostuu evankeliumista ja Kristuksesta korkeintaan hillitysti ja hallitusti asian-

Carolina Koski

KAI PELTONEN

Kirjoittaja on eksegetiikan dosentti ja Espoon tuomiokapitulin hiippakuntadekaani

mukaiseen aikaan vuodesta. Eikä sekään ole välttämättä tarpeen.

EVANKELIUMIN SEURAUSTA, Kristuksen stigmaa eli häpeätahraa ei ole mukava kantaa. Pulman ratkaisuksi on tuotettu vapaamatkustamisen lupaa. Papit ja muut uskonnon ammattilaiset hoitavat uskomisen ja sietävät stigmaa, jos on pakko. Muille riittää, kun pysyy rivissä ja ihmettelee asiaa enintään itseksensä.

Näen tänään kirkossamme paljon tällaista henkeä. Se on vakava uhka kahdessakin mielessä. Mikään yhteisö ei pysy koossa logiikalla, jossa on luovuttu sitoutumisesta, uhrista ja häpeästä. Se näkyy tilastoissa jo nyt. Ja ennen muuta, evankeliumi ei enää saa olla ”Jumalan voima”. Jos Paavali tulisi käymään meillä, hän saattaisi joutua jälleen alleviivaamaan, että tuli mitä tuli, minä en evankeliumia häpeä.

”Häpeämättömien kristittyjen malli vetää vakavaksi.”

Lähetystyön haastavat luvut

Kirkon nelivuotiskertomuksesta selviää, että nuoret papit eivät arvosta lähetystyötä. Vapaaehtoinen lähetyskannatus on kuitenkin noussut kolme miljoonaa euroa. Millaisia johtopäätöksiä seurakunnissa pitäisi nyt tehdä?

KIRKON NELIVUOTISKERTOMUKSESSA vuosilta 2008–2011 useimmat lähetystyön mittarit näyttävät alaspäin. Lasku näkyy selvimmin lähetyspiirien ja -renkaiden osallistujamäärissä, jotka putosivat neljässä vuodessa vajaasta 30 000:sta noin 25 000:een.

Vielä parikymmentä vuotta sitten pelkästään lähetyspiireissä oli noin 40 000 seurakuntalaista. Lasku näkyi vahvana myös lähetystilaisuuksien ja niihin osallistuneiden määrässä. Pudotusta osallistujissa oli nelivuotiskaudella noin 90 000 kävijää.

Vaikka myös vapaaehtoisten ryhmänvetäjien määrä laski tuntuvasti, itse vapaaehtoisten määrä nousi ilahduttavasti. Tämä liittyy kertomuksen mukaan seurakunnissa 2000-luvulla selvästi lisääntyneeseen kahvila- ja kirpputoritoimintaan.

Nimikkolähettiläiden ja lähetysseurasteiden kouluvierailujen määrät säilyivät entisellään.

Haasteena nuoret papit

Selkeää muutosta heikompaan suuntaan oli myös pappien suhtautumisessa lähetystyöhön. Yli 55-vuotiaista papeista 57 prosenttia piti lähetystyötä erittäin tärkeänä työalana, mutta alle 35-vuotiaista papeista näin ajateli vain 34 prosenttia.

Luvut olivat samansuuntaisia myös vertailtaessa alle 35- ja

yli 55-vuotiaiden luottamushenkilöiden suhtautumista lähetystyöhön. Kaikkien työntekijöiden kohdalla erot eivät olleet eri ikäryhmissä yhtä voimakkaita, mutta kuitenkin samansuuntaisia.

Ulkomaantyöntekijöiden määrä on jatkanut laskuaan kirkon lähetysjärjestöissä. Vuodesta 2003 määrä on laskenut yli sadalla. Uutena linjauksena voidaan pitää sitä, että Kirkon Ulkomaanapu on perustanut nelivuotiskauden aikana ensimmäiset seitsemän maakohtaista aluetoimistoa. Näin Ulkomaanapu on saanut ensimmäiset omat ulkomaantyöntekijänsä.

Huolimatta taloudellisesta taantumasta seurakuntien tuki lähetystyölle ja Kirkon Ulkomaanavulle kasvoi edelleen. Niiden talousarvion määräraha lähetystyölle on lisääntynyt kaksi miljoonaa euroa ja vapaaehtoinen kannatus on lisääntynyt noin kolme miljoonaa euroa.

Minna Sorvala

”Vain evankeliumista innostunut seurakunta tekee lähetystyötä.”

Kolumbialaiset vieraat istuttivat kasveja, joita käytettiin koristeina Oulun hiippakunnan lähetysjuhlien puhujalavalla Kempeleessä vuonna 2009. Istutuspuuhissa pastori John Rohas Torres (vas.) sekä nuoret Jeison Londoño, Nora Alexandra Mora Hende ja Carol Romero.

Tuen suhteellinen määrä lisääntyi eniten Medialähetys Sanansaattajille ja Kirkon Ulkomaanavulle, jonka kannatus nousi 25 prosentista yli 30:een ennen kaikkea vapaaehtoisen kannatuksen kasvun vuoksi.

Suhteellisen tuen määrä väheni Suomen Lähetysseuralle, Suomen Pipliaseuralle sekä Sleylle ja SLEF:lle.

Sleyn ja SLEF:n saama tuki laski myös euro-määräisesti. Tähän vaikutti merkittävästi monien suurten seurakuntatalouksien päätös vähentää talousarviotukea järjestöjen virkakysymys- ja parisuhdekantojen vuoksi.

Johtopäätösten aika

Millaisia johtopäätöksiä näistä luvuista pitäisi seurakunnissa tehdä? Tutkimuksesta saattaa tulla kiusaus ajatella, että lähetystyöllä menee nyt heikosti ja että kirkon tulee panostaa vain niihin asioihin, jotka ovat vahvoja. Olisi houkuttelevaa keskittyä vain kansainväliseen diakoniaan, lyhytaikaisia vapaaehtoisia tarvitseviin projekteihin ja yhteistyöhön koulujen kanssa.

Työntekijöiden ja luottamushenkilöiden suhtautuminen lähetystyöhön ei synny missään omassa saarekkeessaan. Olisi mielenkiintoista selvittää, liittyykö pappien ja luottamushenkilöiden innostuminen lähetystyöstä intoon osallistua jumalanpalveluksiin omalla vapaa-ajalla.

Mieleessä pitää aina olla seurakunnan tehtävän kokonaisvaltaisuus. Meidän kannattaa tietysti tuoda rohkeasti esille lähetykseen kuuluvat vahvat asiat. On kuitenkin yhtä tärkeää pitää esillä lähetystyön kokonaisuutta jo pelkästään asiamme uskottavuuden tähden.

Meidän on oltava uskollisia omalle identiteettillemme. Yksikään kirkosta eronnut ei liity takaisin vain siksi, että harjoitamme merkittävää kansainvälistä avustustoimintaa tai että hän voi osallistua mielenkiintoiselle ulkomaanmatkalle tutustua lähetystyöhön.

On kysyttävä, miten evankeliumista nousevat lähetystyön näköalat voivat tulla vahvemmin ilmi kaikessa seurakunnan työssä. Miten varustamme tämän päivän lapset, nuoret ja aikuiset toteuttamaan Jeesuksen antamaa tehtävää? Vain evankeliumista innostunut seurakunta tekee lähetystyötä.

MATTI LAURILA

Kirjoittaja on Oulun hiippakunnan lähetys sihteeri.

Pekka Lund missiologian yliopistonlehtoriksi

Helsingin yliopiston missiologian yliopistonlehtorina on vuoden alussa aloittanut dosentti, TT, FM **Pekka Lund**. Hänen edeltäjänsä dosentti **Elina Vuola** on siirtynyt Suomen Akatemiaan akatemiaprofessoriksi.

Pekka Lund

Sininauhailitto

Lund on tutkinut Kiinan lähetyshistoriaa psykohistoriallisesta ja sosiaalipsykologisesta näkökulmasta. Hän on perehtynyt myös muun muassa kristilliseen päihdetutkimukseen ja päihdetyöhön.

Lundin tutkimusote on monitieteinen. Hän yhdistää perinteisiä historian tutkimuksen menetelmiä ja psykohistoriallista tutkimusta.

Missiologian yliopistonlehtorin toimi on kirkkohistorian, käytännöllisen teologian ja systemaattisen teologian osaston yhteinen. Sen rahoittaa kirkkohallitus.

Väitöskirja matkalaukkulapsista

Siirtolaisuusinstituutti on julkaissut väitöskirjan ulkomailla asuvien suomalaisperheiden lapsista.

Anu Warinowskin tutkimuksen nimi on *Maailmalle yhtenä, takaisin toisena? Suomalaisen expatriaattiperheiden lapset kulttuurissa siirtymässä*.

Suomesta muuttaa ja Suomeen palaa vuosittain satoja lapsia vanhempiansa työn vuoksi. Anu Warinowski on selvittänyt, miten lapsi kokee ulkomaille muuton ja paluumuuton ja miten häntä voidaan auttaa sopeutumaan näihin muutoksiin.

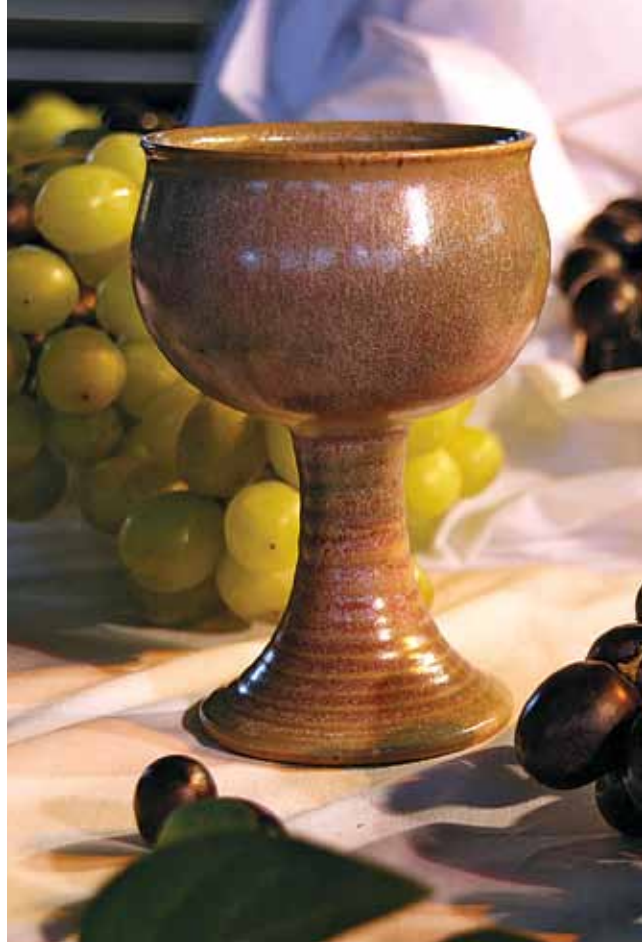
Kyseessä on ensimmäinen laaja tutkimus suomalaisten expatriaattiperheiden lasten muuttokokemuksista ja selviytymisestä. Teoksessa pääsevät ääneen sekä lapset että vanhemmat.

Kirja on suunnattu tutkijoille, vanhemmille sekä koulu- ja työorganisaatioiden henkilöstölle. Teos sopii oppaaksi lasten ulkomaille muuton ja paluumuuton tukemiseen.

SXC / H. Assaf

Juutalaiset uhraavat rukoillessaan huulten uhria.

Kristitty ottaa ehtoollisessa vastaan Kristuksen kertakaikkisen uhrin.

Dialogia uhrin äärellä

Kolmen uskonnon edustajat kokoontuivat keskustelemaan uhriteologiasta.

JUUTALAISUUDEN, KRISTINUSKON JA ISLAMIN edustajat keskustelivat marraskuussa aiheesta ”Uhri kolmessa monoteistisessä uskonnossa”. Koollakutsujia olivat Kirkon ulkoasiainneuvoston Kirkko ja juutalaisuus sekä Kirkko ja islam -työryhmät.

Uutta kohtaamisessa oli, että keskustelu pureutui yhteiskunta- ja sosiaalietiikan sijasta teologiaan.

Uhri on herkullinen aihe. Vaikka uskontojen edustajat uhrista puhuessaan käyttävät toisilleen ymmärrettävää kieltä, heidän tulkintansa asiasta ovat kaukana toisistaan.

Juutalaisuutta edustivat Helsingin juutalaisen seurakunnan rabbi **Simon Livson**, sekä Kirkko ja

juutalaisuus -työryhmässä toimivat **Gideon Bolotowsky** ja **Daniel Weintraub**.

Islamia edustivat Suomen islamilaisen neuvoston puheenjohtaja, imaami **Anas Hajjar** ja tataariyhteisöä edustanut **Okan Daher**.

Kirkkohallituksessa Helsingissä järjestetysssä tilaisuudessa oli mukana useita kristinuskon edustajia.

Rukous on huulten uhri

Juutalaisesta uhriteologiasta alusti rabbi Simon Livson. Hän lähti liikkeelle temppelin ajan sovitusuhrista ja kuvasi uhrikäytäntöjen historiallista kehitystä. Tempelittömän ajan koittaessa veriuhrin tilalle astui huulten uhri eli rukous.

Livson painotti ihmisen sydämen uudistumista ja sitä, että juutalaisuudessa keskeistä on tekojen sovittaminen teoilla. Kuten muinainen lihauhri, myös rukouksen uhri on merkityksetön,

sxc / Martin Boulanger

sxc / Dawna Caplin

Pukit odottavat islamilaisen uhr juhlan suurta hetkeä.

”Erilainen tulkinta uhrista johtuu erilaisesta ihmis- ja syntikäsitteestä.”

jos ihminen ei uhraa itseään hyvittävien tekojen ja elämän uudistumisen kautta.

Imaami Anas Hajjar puhui Adamin poikien uhreista. Abelin uhri kelpasi Jumalalle, koska se oli annettu puhtaasta sydäimestä. Hajjar käsitteli laajasti pyhiinvaelluskuussa vietettävää uhr juhlaa, joka liittyy Abrahamin uhrin muistamiseen.

Koraani korostaa sekä Abrahamin että hänen poikansa kuuliaisuutta ja alistumista Jumalan tahtoon. Islamin uhr juhla edustaa sydämen hurskautta ja laupeutta: uhratun eläimen liha jaetaan köyhille ja naapureille.

Yksi uhri riittää

Kristinuskon uhriteologiasta esitelmöi kirkon ulkoasiain osaston teologisten asiain sihtööri **Toimi Karttunen**. Hän kertoi kristillisen uhriajattelun juurista Vanhassa testamentissa ja Kristuksen kertakaikkisen uhrin riittävydestä syntien

anteeksiantamiseksi. Tämä tulee kristitylle todelliseksi ehtoollisessa.

Yhteinen keskustelu valotti aidosti kolmen uskonnon eroja. Tunnistimme muun muassa sen, että erilainen tulkinta uhrista johtuu erilaisesta ihmis- ja syntikäsitteestä. Kaikki kolme traditiota kuitenkin ymmärtävät uhrin liittyvän kuuliaisuuteen, puhdistumiseen, rukoukseen ja laupeuden tekoihin.

Vuorovaikutus ja teologinen ajatuksenvaihto oli innostavaa. Päätimme, että kolmen uskonnon edustajien teologinen vuoropuhelu jatkuu. Kevään 2013 keskustelun aihe on ”Pyhäpäivä kolmessa monoteistisessä uskonnoissa”.

ARI HUKARI

TT, Kirkko ja islam -työryhmän puheenjohtaja

PEKKA LINDQVIST

TT, Kirkko ja juutalaisuus -työryhmän puheenjohtaja

Juhlavuosia ulkomailla

Hongkongin Luterilainen teologinen seminaari viettää satavuotisjuhliaan. Se laskee toimintansa alkaneen Hubein maakuntaan vuonna 1913 perustetusta Shekoun luterilaisesta seminaarista. Sisällissodan takia seminaari siirrettiin Hongkongiin vuonna 1948. Nykyisessä muodossaan seminaari on toiminut vuodesta 1977.

Seminaari tarjoaa luterilaista teologista koulutusta Aasian kirkkoille paikanpäällä Hongkongissa sekä etäopiskelijoille. Suomen Lähetysseura on tukenut seminaarin toimintaa sen alkua ajoista lähtien muun muassa lähettämällä sille opettajia.

Tansanian evankelisluterilainen kirkko aloitti 50-vuotisjuhlat jo kesäkuussa 2012 julkaisemalla kirjan *Injili Kamili* (Kokonaisvaltainen evankeliumi).

Kirkko aloitti toimintaansa Tanganjikassa jo 1800-luvulla. Se kasvoi vähitellen paikallisista sodista ja maailmansodista huolimatta. Kesäkuussa 1963 maassa sijainneet seitsemän kirkkoa yhdistyivät yhdeksi Tansanian evankelisluterilaiseksi kirkoksi.

Viisikymmentä vuotta sitten kirkossa oli puoli miljoonaa jäsentä. Nyt sen jäsenmäärä on yli 5,8 miljoonaa.

Suomen Lähetysseura on toiminut Tansaniassa vuodesta 1948. Evankelisluterilaisen kirkon kanssa tehtävä julistus- ja seurakuntatyö painottuu alueille, joissa on vähän kristittyjä.

Lähetysyhdistys Kylväjä toimi Tansaniassa vuosina 1975-2005. Nykyään **Markku Wilén** toimii Tansanian evankelisluterilaisen kirkon palveluksessa Kylväjän niin kutsuttuna kumppanuuslähettinä.

PAULA LAAJALAHTI

Teille ON
LÄHETYS

Valtakunnalliset Lähetysjuhlat
Helsingissä 7.-9.6.2013

SUOMEN LÄHETYSSEURA

KIRKKO HELSINGISSÄ
KYRKAN I HELSINGFORS

Lähetysteologinen symposiumi pe 7.6. klo 9-16, Helsingin Messukeskus
YHDESSÄ KOHTI ELÄMÄÄ

Kirkkojen maailmanneuvoston lähetysasiakirja ja monikulttuurinen Suomi

Mukana mm. piispa Irja Askola, lähetysjohtaja Seppo Rissanen, tohtori Jooseop Keum (KMN)

www.lahetysjuhlat.fi

Käyttämätön resurssi

Maahanmuuttajat ovat käyttämätön resurssi kehitysyhteistyössä. Kirkon Ulkomaanapu aikoo ottaa heitä enemmän mukaan työhönsä sekä Suomessa että muissa maissa.

KIRKON ULKOMAANAPU on selvittänyt, mitä se voisi tehdä yhdessä toimintamaistaan Suomeen saapuneiden maahanmuuttajaryhmien kanssa.

Selvityksessä hahmottui, miten maahanmuuttajaryhmät ovat integroituneet Suomeen, millaisia verkostoja niillä on, miten ne ovat järjestäytyneet ja tekevätkö ne tällä hetkellä kehitysyhteistyötä.

– Somalialaiset ovat verkostoituneet kaikkein parhaiten. Olemme aloittaneet yhteistyön myös Etelä-Sudanista ja Kongon demokraattisesta tasavallasta tulneiden pakolaisten kanssa, selvityksen tehnyt **Abdirizak Mohamed** kertoo.

Hän toimi viime vuonna Ulkomaanavun diaspora-koordinaattorina ja on itse taustaltaan somali.

Pisimmällä Kirkon Ulkomaanavun yhteistyö on Suomen somaliyhteisön kanssa. Ulkomaanapu on jäsenenä Suomen Somalia-verkostossa. Se järjesti viime syksynä tapaamisen, johon oli kutsuttu eri somalijärjestöjen edustajia. Tapaamisessa päivitettiin tiedot siitä, mitä kehitysyhteistyön saralla tällä hetkellä tapahtuu.

Aluetuntemusta ja kulttuuriosaamista

Muiden maahanmuuttajaryhmien kanssa on toistaiseksi lähinnä tutustuttu. Mohamed kertoo, että monet ryhmät ovat ottaneet itse yhteyttä häneen tietäessään, että Kirkon Ulkomaanapu toimii

Kirkon Ulkomaanapu / Jussi Ojala

– Maahanmuuttajat tuovat kehitysyhteistyöhön uutta ajattelutapaa, Abdirizak Mohamed sanoo.

heidän kotimaissaan. Ulkomaanapu on myös ollut aloitteentekijänä Finnish African Diaspora for Development -verkoston perustamisessa.

– Diaspora on valtava voimavara. Heidän kontaktinsa, aluetuntemuksensa ja kulttuuriosaamisensa ovat ensiarvoisen tärkeitä kehitysyhteistyössä ja vaikuttamisessa, Kirkon Ulkomaanavun sidosryhmätyön johtaja **Aaro Rytkönen** perustelee yhteistyötä.

– Tarkoituksemme on integroida diasporatyö Kirkon Ulkomaanavun muuhun vapaaehtoistyöhön, henkilöstöpolitiikkaamme ja kotimaan tavoitteisiin.

Sekä EU että Afrikan Unioni ovat viime aikoina korostaneet diasporan roolia kehitysyhteistyössä.

MAIJA SANKARI

Kirkon lähetystyö ja kansainvälinen vastuu

Evankelis-luterilainen Lähetisyhdistys Kylväjä
puh. (09) 253 254 00
kylvaja@flom.fi
www.flom.fi

Medialähetys Sanansaattajat (Sansa)
puh. (019) 457 7700
sansa@sansa.fi
www.sansa.fi

Suomen Evankelis-luterilainen Kansanlähetys (SEKL)
puh. (019) 779 20
sekl@sekl.fi
www.sekl.fi

Suomen Luterilainen Evankeliumiyhdistys (Sley)
puh. (09) 251 390
sley@sley.fi
www.sley.fi

Svenska Lutherska Evangeliföreningen i Finland (SLEF)
puh. (06) 357 6500
slef@slef.fi
www.slef.fi

Suomen Lähetysseura
puh. (09) 12 971
sls@mission.fi
www.mission.fi

Suomen Piiphiaseura
puh. 010 838 6500
info@bible.fi
www.bible.fi

Kirkon Ulkomaanapu
puh. 020 787 1200
asiakaspalvelu@kirkonulko-
maanapu.fi
www.kua.fi

Uskontojen tuntemisen tarve kasvaa

Maasta toiseen muuttavien ihmisten määrä on lisääntynyt viimeisten 50 vuoden aikana 80 miljoonasta yli 200 miljoonaan. Muuttamiseen johtavat usein uskontoon liittyvät syyt.

MAAILMAN KAIKISTA yli 200 miljoonasta maasta toiseen muuttaneesta henkilöstä puolet on kristittyjä ja neljännes muslimeita. Kristityt ja muslimit muodostavat 76 prosenttia siirtolaisista, vaikka näiden kahden uskonnon kannattajien osuus maailman väestöstä on vain 55 prosenttia, sitoutumaton yhdysvaltalainen tutkimuslaitos The Pew Forum raportoi.

Uskontoihin liittyvä muuttaminen on todennäköisesti tulevaisuudessakin yleistä. Tämä lisää uskonnollista moninaisuutta varsinkin länsimaissa. Muiden uskontojen tuntemus ja vieraanvaraisuus pysyvät siis tärkeinä teemoina kirkossa ja yhteiskunnassa.

Uskonnollisen muutoksen tunteminen on tärkeää erityisesti niille, jotka suunnittelevat ja johtavat ulko- ja kehityspolitiikkaa, terveydenhuoltoa ja koulutusta.

Maailman väkiluku on tänä vuonna 7,1 miljardia, joista kolmannes on kristittyjä. Maailman väkiluvun ennustetaan kipuavan kahdeksaan miljardiin vuonna 2025. Samassa ajassa kristittyjen osuus maailman väkiluvusta kasvaa arvioiden mukaan alle prosentin.

Vuosien 2012 ja 2013 erot uskontotilastoissa ovat pieniä. Muslimien määrä on lisääntynyt hiukan, samoin uskonottomien ja ateistien määrä.

Kansanuskontojen, buddhalaisuuden ja kiinalaisten uskomusten kannattajien määrät ovat laskeneet. Muiden kohdalla tilanne on pysynyt lähes ennallaan.

Uudistajat lisääntyvät kristikunnassa

Uskonnollisista yhteisöistä eniten kasvaa edelleen helluntailaisuustyyppinen kristillisuus. Kasvu tapahtuu enimmäkseen länsimaiden ulkopuolella. Pew Forum on luonut laskentatavan, jossa tämä kirjava joukko helluntailaisia ja karismaattisia ryhmiä on luokiteltu yhteisellä nimityksellä ”uudistajat” (renewalist).

Tähän ryhmään kuuluvia ihmisiä oli vuonna 1900 alle miljoona. Vuonna 1970 heitä oli 63 miljoonaa ja vuonna 2013 jo 628 miljoonaa. Ennuste vuodelle 2025 on 828 miljoonaa kannattajaa. Tämä olisi jo lähes kolmannes kaikista maailman kristityistä.

Kaikista kristityistä eteläisellä pallonpuoliskolla elää jo 65 prosenttia. Kristittyjen määrä kasvaa kaikissa maanosissa, enemmän kuitenkin eteläisellä pallonpuoliskolla. Määrällinen kasvu on selvästi voimakkainta Afrikassa, Aasiassa, Latinalaisessa Amerikassa ja Oseaniassa. Se on selvästi vähäisempää Pohjois-Amerikassa ja vähäisintä Euroopassa.

Euroopassa on kuitenkin edelleen eniten kirkkoihin ja kristillisiin yhteisöihin kuuluvia ihmisiä, yhteensä 562 miljoonaa. Muiden maanosien luvut ovat seuraavat: Latinalainen Amerika 556 miljoonaa, Afrikka 510 miljoonaa, Aasia 365 miljoonaa, Pohjois-Amerikka 226 miljoonaa ja Oseania 25 miljoonaa.

Lähetystyö on kesken

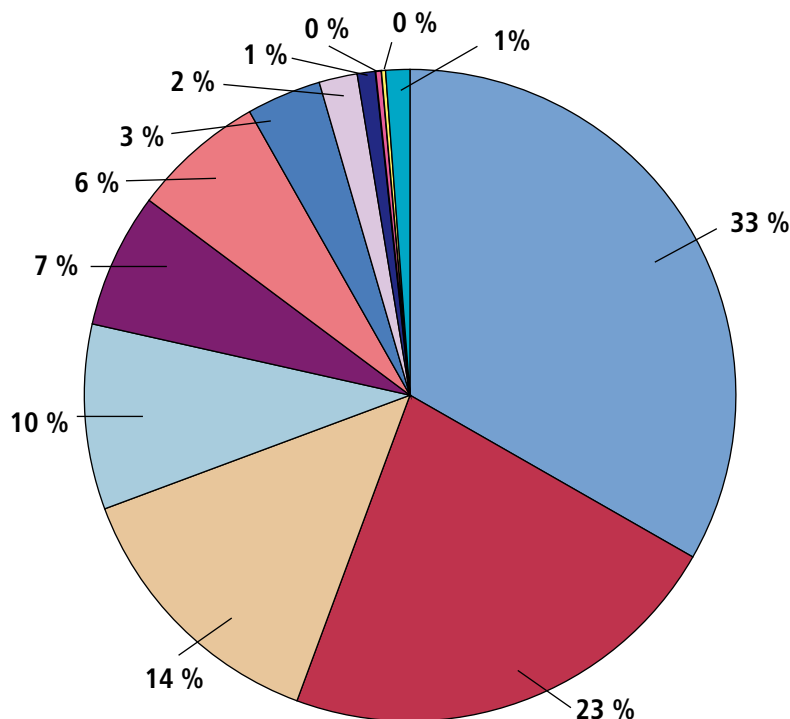
Maailmassa on laskettu olevan 4900 järjestöä, jotka tekevät lähetystyötä. Vuonna 1970 luku oli 2200. Kristittyjä ulkomaalaisia lähetystyöntekijöitä työskentelee eri puolilla maailmaa arviolta 426 000. Heitä on nyt 5000 enemmän kuin viime vuonna. Vuonna 1970 lukumäärä oli 240 000.

Kristillisillä radio-, televisio- ja internet-ohjelmilla on kuukausittain 2,1 miljardia seuraajaa. Raamattuja levitetään vuosittain noin 78 miljoonaa kappaletta. Eri puolilla maailmaa julkaistaan yhteensä 60 000 kristillistä aikakauslehteä.

Lähetyskäsken täyttäminen edistyy, mutta se on vielä kesken. Tässä tehtävässä tarvitaan kaikkien kristittyjen yhteistyötä ja kaikki rajat ylittäviä sähköisiä viestimiä.

TIMO VASKO

Maailman uskonnot vuonna 2013

■ kristittyjä 2354 milj.	■ ateisteja 136 milj.
■ muslimeja 1635 milj.	■ uusien uskontojen kannattajia 63 milj.
■ hinduja 982 milj.	■ sikhejä 25 milj.
■ uskonnottomia 684 milj.	■ juutalaisia 15 milj.
■ buddhalaisia 509 milj.	■ muita 51 milj.
■ kiinalaisperäisten uskomusten kannattajia 433 milj.	
■ kansanuskontojen kannattajia 243 milj.	

Lähde: International Bulletin of Missionary Research. Tammikuu 2013.
Suomeksi toimittanut Timo Vasko, KKK.

Kumppanuus uudistaa lähetystyön muotoja

VIIME VUONNA kirkkomme lähetystyöntekijöiden määrässä ei tapahtunut suuria muutoksia. Tarkka tilasto valmistuu vasta lehden painoon menon jälkeen. Palvelimme vuonna 2012 kaikilla mante-reilla lähes yhtä monen lähetystyöntekijän voimin kuin vuonna 2011.

Etelän kirkkojen vahvistuessa pohjoisen kirkot ja lähetysjärjestöt joutuvat entistä huolellisemmin miettimään, minne niiden kannattaa – ja minne ne voivat – lähettää työntekijöitään. Lähetystyöstä on tullut entistä enemmän kirkkojen välistä toimintaa. Etelän kirkot kutsuvat avukseen työntekijöitä pohjoisista kirkkoista ja järjestöistä.

Kirkon lähetysstrategia, jonka kirkkohallitus

hyväksyi vuonna 2010, ottaa huomioon kristinuskon muuttuneen tilanteen. Kirkon lähetystyön toimikunta miettii parhaillaan, mikä olisi paras tapa tehdä yhteistä strategista suunnittelua.

Globaalin kristillisyyden muutokset ovat esillä myös suuressa lähetyskumppanuusneuvottelussa, joka pidetään Järvenpäässä huhtikuussa 2014.

Neuvottelu kokoaa yhteen kirkkomme ja lähetysjärjestöjen yhteistyökirkkojen edustajat. Ha-luamme kuulla tarkasti etelän ja idän kirkkojen edustajien äänet. Tavoitteena on ymmärtää, miten voimme yhdessä edistää Jumalan valtakuntaa tässä maailmassa: "Your Kingdom Come".

RISTO JUKKO

Hyppy tuntemattomaan 26.-28.4.2013 Turussa

Haaveiletko mahdollisuuksista
toimia ja työskennellä
monikulttuurisessa työympäristössä
– lähellä tai kaukana?

Tämä kurssi on juuri Sinulle!

Kirkon ulkomaantyön koulutuksen perusjakso on erinomainen lyhyt sukellus kirkon työhön ulkomailla. Perusjakso tarjoaa työkaluja kulttuuriin sopeutumiseen, näköaloja erilaisiin kirkollisiin tehtäviin maailmalla sekä välineitä uskontojen kohtaamiseen ekumeenisessa ja moniuskontoisessa ympäristössä. Kouluttajat ovat kansainvälisessä työssä toimineita eri alojen asiantuntijoita.

Kenelle?

Kirkon kansainvälisistä työtehtävistä (myös vapaaehtoistyö) kiinnostuneille

Hinta:

sis. koulutuksen, majoituksen (1 hh) ja ateriat
150 euroa

Paikka:

Turun Kristillinen opisto, Lustokatu 7, Turku

**Ilmoittautumiset 31.03.2013 mennessä Turun kr.opistolle,
Hilkka Ollikaiselle p. 02 4123 612 tai Jaana Rantalalle tel. 02 4123 052.**

Lisätiedot:

Heikki Rantanen, heikki.rantanen@merimieskirkko.fi
Susanna Merikanto-Timonen, susanna.merikanto-timonen@evl.fi

Järjestäjät:

Kirkkohallituksen ulkoasiain osasto/ Kirkon ulkosuomalaisyö & Kirkon lähetystyön keskus
Suomen Merimieskirkko ry., Suomen Lähetysseura, Turun kristillinen opisto

Koulutus on osa kirkon ulkomaantyön opintokokonaisuutta (8op).

Emiel Tenhunen (vas.), Kaarlo Timonen, Emiel Vepsäläinen, Kalevi Skonbäck, Veikko Rönkä ja Esa Hukkanen tapaavat torstaisin puutöiden äärellä.

Miehet viihtyvät Iisalmen puutyöpiirissä

Iisalmen seurakunnan puutyöpiirissä huumori kukkii ja lastut lentelevät.

TORSTAISIN ILLAN HÄMÄRTYESSÄ alkaa Iisalmen Nuorisoin tuki -yhdistykseltä vuokratun rakennuspajan takapihalle valua outoa salkkumiesporukkaa. Käyn kysymässä kokoontuuko täällä se seurakunnan puutyöpiiri. Minulle vastataan: "Lähetäänhan sisälle päin!"

Miehillä on toisessa kädessä salkku ja toisessa halko, puunkappale tai laudanpätkiä. Tulemme sisälle valoisaan, puunhajuiseen halliin. Työn touhu alkaa sillä silmänräpäyksellä. En ennätä purkaa laukusta tavaroitani, kun koneet jo ulkavivat käyntiin.

Iisalmen puutyöpiiri on toiminut lähes parikymmentä vuotta. Nykyisin piirissä käy keskimäärin kahdeksan henkeä. Pitkään mukana ollut **Esa Hukkanen** kertoo, että välillä tulee tilauksia, kuten viime keväänä, jolloin hän työsti 80 linnunpönttöä.

PIIRISSÄ ON SYNTYNYT monenlaista tarua: kauhoja, nukenrattaita, linnunpönttöjä, kelloja, tauluja ja kulissee seurakunnan draamaryhmälle.

Miehet vähättelevät omia taitojaan ja kehuvat naapuria. Olen nähnyt näiden miesten tekemiä töitä myyjäisissä ja tiedän, että heillä ei ole peukalo keskellä kämmentä.

Tarveaineet saadaan purkamalla, ostamalla tai käyttämällä tähteitä. Miehet purkavat jätelautaa esimerkiksi linnunpönttöihin. Tähteeksi jääneistä vanerinpaloistakin on kehitelty muun muassa lintujen ruokintapönttöjä.

Porukassa aistii hyvän hengen ja luovuuden. Osallistujat ovat vetäjää **Kaarlo Timosta** lukuun ottamatta eläkeläisiä. On hienoa, että he pääsevät tänne yhteisen harrastuksen pariin, sillä kerrostaloissa ei ole koneita eikä tiloja, joissa voisi tehdä puutöitä.

Seurakunnan lähetys sihteeri **Tuula Airaksinen** on hyvin kiitollinen näistä kädentaitajista, jotka ovat työllään auttaneet viemään ilosanoja ympäri maailmaa.

ERJA VAARALA-SAARENPÄÄ

Kirjoittaja on Ylä-Savon seurakuntayhtymän tiedottaja.

Miten teillä tehdään lähetystyötä?

Laita oman seurakuntasi idea kiertämään **Kirkkomme**

Lähetys -lehden lukijoille: danielle.miettinen@kolumbus.fi

Ett budskap till en brokig, vacker värld

Anette Holm

INGRID JERN

Skribenten är missionsarbetare i Kenya och utsänd av SLEF.

ANNORLUNDA. Visst är det en av de första iakttagelserna när man är i ett nytt land. Jag själv är annorlunda. Jag har ljus hy, alla andra är mörkbruna. Landet är annorlunda. I Finland är det ordning och reda på de flesta ställen, i Kenya är det närmare kaos på många ställen.

Som vit sticker jag ut ganska mycket från mängden. Går jag på marknaden hör jag "mzungu-rop" från nästan varje stånd. Är jag på promenad vet halva byn om det. Kommer jag på besök till en församling förväntas jag ha minst en hälsning att framföra. Anonym är jag alltså inte!

För att inte tala om alla nya språk jag får lära mig. Människorna kommunicerar på andra språk än jag använder i Finland. Swahili, luo och engelska blir vanligare i min vardag är svenska och finska.

Även kulturen talar ett annat språk än i Finland. Jag får lära mig att ha tålmod med den afrikanska, relationsbejakande tiden. Jag blir van att äta med händerna. Det blir en vana att ha kjol istället för shorts. Även samhället är annorlunda. "Varför gör de på det här sättet och inte som i Finland?"

MÅNGA GÅNGER kan det vara frustrerande att ställa sig i den långa bankkön när man vet hur korta köerna där hemma är. Och trafiken är min-

sann en upplevelse jämfört med den skogskantade riksåttan!

Säg mig den biltur då du inte ser en matatu (minibuss med passagerare) undvika en krock med endast några sekunder. Motorcyklar som transporterar allt från soffor till människor och djur börjar mitt i allt passa bra in i min gatubild.

Men så ibland, trots alla olikheter, börjar det sticka fram fler och fler likheter. Med ungdomarna i kören kan vi skratta med samma humor. När jag går på en lerig stig ojar jag mig lika mycket som mitt sällskap över mina leriga skor. Efter en bilfärd får vi alla tacka för Guds beskydd, över både kenyan och finländare.

ÄVEN OLIKHETERNA får vi dela. Mina kenyanska vänner får smaka på sill och försöka uppskatta en annan matkultur (fastän sillen inte är en bra inkörsport). Jag får lyssna till den föräldralösa flickan som varken har mat eller pengar, se hur hon kan få hjälp.

Tillsammans med mina kenyanska bröder och systrar får vi sätta familj och vänner i Guds händer i bön. För sist och slutligen är vi alla Guds barn, vi är Hans skapelser. Och framför Honom är vi alla lika, oberoende av hur vårt hus ser ut eller vilket språk vi talar.

Gud har en frälsningsplan som gäller oss alla. Därför får vi lämna vårt trygga hemland och leva annorlunda för att Jesus ska bli känd för hela vår brokiga, vackra värld. Här finns det en uppgift för varje kristen, alla möter vi människor som behöver få höra om frälsning. Inte en frälsning som gäller bara vita eller snälla eller ordningsfulla människor. Utan om Jesus som dog just för din och min skull, av kärlek.

"Alla möter vi människor som behöver få höra om frälsning."

Ingrid Jern

I Kenya är alla dörrar vidöppna att nå barn och unga med evangeliet.

På agendan i Kenya: barnen

Nära hälften av Kenyas befolkning på 43 miljoner är under 15 år. Det är tjugo miljoner barn och unga.

ATT NÅ BARN OCH UNGA med evangeliet om Jesus är något som verkligen bör prioriteras i Kenya. Detta eftersom alla dörrar är vidöppna och därför att de unga utgör framtidens kyrka.

Den lutherska kyrkan satsar ändå inte på barnen eller på de unga. Det barnarbete som blomstrat under årtionden, söndagsskolan, har idag på många håll upphört. Orsaken är brist på villiga lärare eller brist på material.

Uppgiften är nu att i första hand få söndagsskolan på fötter, eftersom den anses vara ett koncept som fortfarande lockar barnen. År 2012 tillsattes i stiftet Lake Diocese, som ligger i västra Kenya, en ny söndagsskolkommitté. En söndagsskolesekreterare anställdes också. Målet för kommittén är att besöka alla församlingar i stiftet.

UNDER HÖSTEN besökte medlemmarna i kommittén många församlingar. De träffade alla nuvarande söndagsskollärare för att få reda på vilka svårig-

heter det finns och vilka önskemålen är. Ett problem som framkom är bristen på material, eller snarare bristen på pengar att köpa materialet för.

Också önskemål om seminarier för lärarna påtalades. Söndagsskoleleverna har behov av att träffas, men också av att lära sig mer om hur man undervisar barn. Att vara söndagsskollärare är ju ett frivilligt arbete, och de behöver mycket uppmuntran i sitt viktiga arbete. I månadskriftet november–december 2012 hölls en kurs för att få fler villiga söndagsskollärare. 13 lärare mötte upp och de var alla nöjda med kursen.

Också landets skolor är öppna för besök. Kenya har till exempel en veckotimme där varje grundskola har rätt att inbjudas en som undervisar skolans elever i den tro som de flesta elever hör till. Det vanliga är att den undervisningen inte blir av därför att ingen lärare kommer.

Behovet av sociala insatser är också stort i Kenya bland barnen. Många är föräldralösa. Det finns ungefär 100 000 gatubarn i hela landet och därtill många som är föräldralösa.

BRITA JERN

Skribenten är missionsledare vid SLEF.

**”Det finns
ungefär
100 000
gatubarn
i hela landet.”**

Teologiska fakulteten / Åbo Akademi

Exkursion till Rehoboth under en intensivkurs med temat teologi i kampen mot HIV/aids.

Akademiska kontakter till Afrika

TEOLOGISKA FAKULTETEN vid Åbo Akademi har samarbete bl.a. till Tanzania och Namibia. Utländska studeranden blir en allt vanligare syn samtidigt som kurser i mission väcker intresse bland studenter.

Samarbetet har långa traditioner, berättar TD **Kim Groop**, som är en av nyckelpersonerna. En av de mest kända Afrikanska studeranden vid fakulteten är avlidne biskop **William Mwakagali** från Tanzania. Han studerade i Åbo åren 1963-1966.

Afrikanska gästföreläsare har besökt fakulteten sporadiskt. Detta läsår föreläste professor **Christo Lombaard** från Univeristy of South Africa om globala trender i religiositeten i Sydafrika.

Ett aktivt studentutbyte med intensivkurser har ägt rum mellan Åbo Akademi och United Lutheran Theological Seminary Paulinum i Windhoek, Namibia. Som finländsk samarbets-

partner fungerade Helsingfors universitet. För närvarande har fakulteten även två forskarstuderande från Makumira i Tanzania. Andra instanser som haft aktivt samarbete till Afrika är bl.a. institutionen för mänskliga rättigheter samt kvinnovetenskapliga institutionen vid Åbo Akademi.

Undervisningen i missionshistoria har varit en livskraftig del av utbildningen i kyrkohistoria. Samtidigt som den globala kristenhetens tyngdpunkt förflyttats till södra halvklotet utgör samarbete över gränser ett allt viktigare inslag i den teologiska utbildningen.

– Missionsrelaterade ämnen har under åren varit populära i avhandlingar på både pro gradu- och doktorsnivå. Kanske har vi den bortgångne docenten och missionsdirektorn TD **Henrik Smedjebacka** att tacka för detta, avrundar Groop.

JOHANNA SÖDÖ

Missionärs-utbildning på engelska

ALLT FÄRRE MISSIONÄRER utbildats till pionjärbete i områden där församlingar saknas. Utmaningar i dagens globala värld ställer nya krav på kyrkosamfund och på deras missionärsutbildningar. En del utbildningsinstanser i mission har omstrukturerats till högskoleundervisning. Andra organisationer har valt att överge en traditionell missionsskola.

I Finland står missionärsutbildningen i ständig utveckling. Finska Missionssällskapet (FMS) ordnar i samarbete med Kyrkans utbildningscentral och Församlingsinstitutet en specialiseringsutbildning för kyrkans internationella arbete. Kyrkan utbildar missionärer också genom SLEY, Folkmissionen och missionsorganisationen Säningsmannen.

En specialiseringsutbildning i mission är nödvändig för att kunna möta de behov som contextualisering, förkunnelsearbete, utvecklingssamarbete och humanitär verksamhet ställer, betonar missionsdirektor **Seppo Rissanen**.

Det internationella inslaget i missionärsutbildningen har de

senaste åren ökat, berättar missionärsutbildningens ledare **Mari Pöntinen** från FMS.

Vissa år har en femtedel av kursdeltagarna haft annat modersmål än finska eller svenska. Kurserna har därför i allt större grad genomförts på engelska. Trenden ser ut att fortgå.

I november firade Finlands äldsta missionärsutbildning 150 års jubileum på FMS. Festtalen hölls av bl.a. vicedirektorn för Kyrkans Världsråd **Isabel Phiri**, TD **Kari Kopperi** från Kyrkans utbildningscentral samt professorerna **Tinyiko Maluleke** från universitetet i Sydafrika och **Mika Vähäkangas** från universitetet i Lund.

– Under festligheterna betonades utbildningens internationella karaktär och missionens paradox i inkarnationen. Vi är kallade till mission nära människan. Vår önskan är att i kyrkor och församlingar dela med oss av ett missionsintresse som strömmar från de unga samarbetskyrkornas kulturella perspektiv och behov, framhåller Pöntinen.

JOHANNA SÖDÖ

FAKTA

Finlands första missionärsutbildning inleddes 17.11.1862. Utbildningen pågick i sex år och bestod av undervisning i bl.a. språk, historia, geografi och teologi. Kvinnor började utbildas till missionärer år 1906. Idag pågår missionskurserna en till två terminer och består av undervisning i teologiska och kulturella ämnen samt utvecklingssamarbete.

PRENUMERATIONER OCH ADRESSÄNDRINGAR

Tfn: 020 754 2333

fax: 020 754 2342,

e-post: tilauspalvelut@kotimaa.fi

Kustannus-Osakeyhtiö

Kotimaa

PB 137

00201 Helsingfors

UTGIVARE

Kyrkans missionscentral

PB 185

00161 Helsingfors

Tfn: 09 18021

Fax: 09 1802 436

sakasti.evl.fi > Tutkimukset

ja julkaisut > Lehdet

CHEFREDAKTÖR

Risto Jukko

REDAKTIONS-

SEKRETERARE

Danielle Miettinen

[danielle.miettinen@](mailto:danielle.miettinen@kolumbus.fi)

kolumbus.fi

REDAKTION

Ville Auvinen

Kari Eskelinen

Paula Laajalahti

Maija Sankari

Juhana Sihvo

Johanna Södö

Timo Vasko

Vuokko Vänskä

OMBRYTNING

Kustannus-Osakeyhtiö

Kotimaa

FOTOBEBETNING

Kustannus-Osakeyhtiö

Kotimaa

FÖRLÄGGARE

Kustannus-Osakeyhtiö

Kotimaa

UPPLAGA

6000 st.

TIDNINGEN UTKOMMER

två gånger per år.

Nästa nummer utkommer

i november 2013.

Tidningen skickas till församlingar, missionssekreterarna, kyrkligt anställda präster, lektorer och religionslärarna. Utöver detta skickas tidningen som gruppförändelse till bland annat kyrkans missionsorganisationer, domkapitlen och missionskontoren.

ISSN 0789-5135

Ystävyysden ikoni

Tuntematon ikonitaituri on maalannut Egyptissä 500-luvulla harvinaisen kuvan. Yleensä Kristus ei ikoneissa kosketa ketään muuta kuin Jumalanäitiä. Tässä kuvassa hän on kuitenkin asettanut käsivartensa marttyyrina kuolleen Menas Egyptiläisen olkapäälle.

Jokainen tarvitsee vierelleen jonkun. Kristus, auta minua tuntemaan kätesi olkapäälläni. Silloin uskallan koskettaa häntä, joka on yksin ja erilainen.

SIMONA SAVIN-GARDBERG

*Kirjoittaja on romanialainen maahanmuuttaja,
joka edustaa ortodoksikirkkoa Suomen Ekumeenisessa Neuvostossa.*